Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 8.—	Ἐτησία . .	φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος . . .	» 4,50	Ἑξάμηνος .	» » 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος .	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. Λ. 10. Ἐξωτερ. λ.15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐφεσίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 24ον *Ἐν Ἀθήναις, 11 Φεβρουαρίου 1917* *Ἔτος 39ον.—Ἀριθ. 11*

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Ἀδύνατο νὰ συνομιλοῦν. Ἡ βροχὴ δὲν ἔπεφτε τόσο ραγδαία, γιατὶ ὁ ἄνεμος τὴν ἔκανε σκόνη· ὁ ἄνεμος ὅμως ἦταν φοβερός.

Εὐτυχῶς ποῦ φυσοῦσε ἀπὸ τὰ νοτιοανατολικὰ κ' ἐπομένως τὸν εἶχαν ἀπὸ πίσω. Τὸν ἄμμο ποῦ ἐσφενδόνιζε μὲ δύναμι, καὶ ποῦ ἀλλοιώτικα θὰ ἦταν ἀνυπόφορος, τὸν ἐδέχοντο στὴ ράχι. Ἔτσι μποροῦσαν νὰ προχωροῦν, σχεδὸν ἀνενόχλητοι, φθάνει νὰ μὴν ἐγύριζαν πίσω τὸ πρόσωπό τους. Μόνο ποῦ τοὺς ἔσπρωχνε ὁ ἄνεμος κι' ἀναγκάζοντο νὰ τρέχουν περισσότερο ἀπ' ὅ,τι ἤθελαν, γιὰ νὰ μὴ τοὺς ρίχνη κάτω. Ἡ μεγάλη ὅμως ἐλπίδα ἐδιπλασίαζε τὴν δύναμί τους, γιατὶ αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ἐπιγαιναν στὴν τύχη. Ἦταν σχεδὸν βέβαιοι, ὅτι ὁ Νὰβ ξαναβρῆκε τὸν κύριό του καὶ ὅτι αὐτὸς τοὺς ἔστειλε τὸ πιστὸ σκυλί. Ὁ μηχανικὸς ὅμως ἦταν ἄραγε ζωντανός, ἢ μήπως ὁ Νὰβ προσκαλοῦσε τοὺς συντρόφους του γιὰ νὰ θάψουν τὸ νεκρό του;...

Ἀφοῦ ἔστριψαν στὴ γωνία τοῦ γρανίτινου τοίχου κι' ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ ἐκεῖ, γιὰ νὰ μὴ δεχθοῦν καμμιὰ πέτρα ταχέφαλα, ὁ Χάρμπερτ, ὁ Πέγκροφ καὶ ὁ Σπίλετ ἐσταμάτησαν γιὰ νὰ ἀναπνεύσουν. Ὁ λόφος ἐκεῖνος τοὺς ἐπροφύλαγε ἀπὸ τὸν ἄνεμο καὶ μπόρεσαν νὰ ξεκουρασθοῦν ἀπὸ τρέξιμο ἑνὸς τετάρτου τῆς ὥρας. Ἐκεῖ μποροῦσαν νὰ μιλοῦν καὶ νὰ κουβεντιάζουν. Ὁ Χάρμπερτ ἐπρόφερε τότε πολλὲς φορὲς τὸ ὄνομα τοῦ μηχανικοῦ καὶ ὁ σκύλος ἀποκρίνετο μὲ μικρὰ-μικρὰ γαυγίσματα, σὰ νὰ ἤθελε νὰ τοὺς πῆ, ὅτι ὁ κύριός του εἶχε γλυτώσει.

— Δὲν ἐσώθηκε ὁ Κύριος Σμίθ; ἔλεγε ὁ μικρός· ἀλήθεια, Τόπ, δὲν ἐσώθηκε;

Κι' ὁ σκύλος ἐγαύγιζε ὁλοένα.

Ἐξακολούθησαν τὴν πορεία τους. Ἡ ὥρα ἦταν δυόμισι. Ἡ θάλασσα ἄρχισε νὰ νεβαίνη κ' ἡ παλίρροια αὐτή, μὲ τὸ σπρώξιμο τοῦ ἀνέμου, ἀπειλοῦσε νὰ γίνη πολὺ δυνατή.

Τὰ μεγάλα κύματα ἐκροτοῦσαν στὸ φράκτη τῶν σκοπέλων καὶ τὸν κτυποῦσαν μὲ τέτοια ὁρμή, ὥστε πολὺ πιθανὸν νὰ ἐσχέπαζαν καὶ τὸ νησάκι, ἐντελῶς ἀόρατο ἐκείνη τὴν ὥρα. Ἔτσι ὁ φυσικὸς κυματοθραύστης δὲν ἐπροστάτευε πιὰ τὴν ἀκτή, ἐκτεθειμένη ὁλη στὴ μανία τῆς θάλασσας.

Ἐν τούτοις ὁ ναύτης κι' οἱ σύντροφοί του, σκυμμένοι μὲ τὰ νῶτα στὸν ἄνεμο, ἀκολουθοῦσαν τὸν Τόπ, ποῦ ἐπροχωροῦσε ἀδιστάκτως. Δεξιᾷ των εἶχαν τὰ φρενιασμένα κύματα, καὶ ἀριστερᾷ των μιὰ σκοτεινὴ χώρα, ποῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ διακρίνουν τὴν ὄψι της. Τὴν ἐμάντευαν ὅμως ἐπίπεδη, σχετικῶς ὁμαλή, γιατὶ ὁ ἄνεμος ἐπερνοῦσε τώρα ἀπὸ πάνω τους χωρὶς νὰ ξαναγυρίζη, ὅπως συνέβαινε ὅταν κτυποῦσε τὸν γρανίτινο τοῖχο.

Ὡς τὴς τέσσερες τὸ πρωί, εἶχαν διατρέξη πέντε σχεδὸν μίλλια. Τὰ σύννεφα εἶχαν ὑψωθῆ λίγο καὶ δὲν ἐσύροντο ὡς τὸ ἔδαφος. Ὁ ἀέρας εἶχε γίνη λιγώτερο ὑγρὸς καὶ περισσότερο ψυχρός. Ὁ Πέγκροφ, ὁ Χάρμπερτ καὶ ὁ Σπίλετ, ἀνεπαρκῶς προστατευόμενοι ἀπὸ τὰ φορέματά των, θὰ ἐκρύωναν πολύ, ἀλλὰ δὲν ἔλεγαν τίποτα. Ἦταν ἀποφασισμένοι νὰ ἀκολουθήσουν τὸν Τόπ ὡς ἐκεῖ ποῦ θὰ τοὺς ὡδηγοῦσε.

Στὴς πέντε ἄρχισε νὰ ξημερώνη. Ὁ ὁρίζων τῆς θάλασσας ἐφάνηκε καθαρὰ καὶ ὁ ἄφρὸς τῶν κυμάτων ξανά-

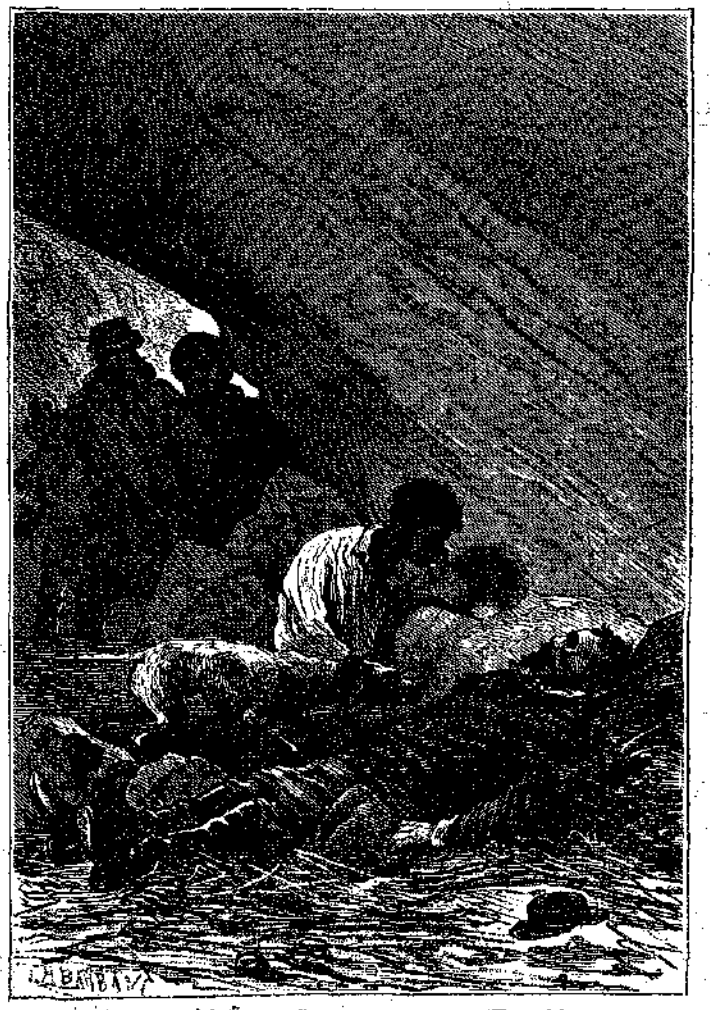

«Καὶ τὸ σῶμα αὐτὸ ἦταν τοῦ Κύρου Σμίθ...» (Σελ. 86, στ. α'.)

γεινε ἄσπρος. Ἀπὸ τἄλλο μέρος, ἡ σκοτεινὴ χώρα ἄρχισε κάπως νὰ διακρίνεται, ἀλλὰ δὲν ἦταν ἀκόμη παρὰ μιὰ ἀμυδρὴ εἰκόνα, μαύρη καὶ στακτιά.

Στὴς ἕξη ὅμως, ἦταν πιὰ ἡμέρα. Στ' ἀψηλὰ στρώματα τῆς ἀτμοσφαίρας, τὰ σύννεφα ἔτρεχαν μὲ μεγάλη γρηγοράδα. Αὐτὴ τὴν ὥρα, ὁ ναύτης κ' οἱ σύντροφοί του εὑρίσκοντο ἕξη μίλλια μακρυὰ ἀπὸ τὰ Καμίνια. Ἀκολουθοῦσαν μιὰ ὁμαλὴ ἀκρογιαλιά, πρόστατευμένη ἀπὸ τὴ θάλασσα, μὲ μιὰ σειρὰ βράχων, ποῦ μόνον ἡ κορυφές τους ἐφαίνοντο γιατὶ τὰ νερὰ εἶχαν ἀναιβῆ. Ἀριστερᾷ ἀπλώνετο μία μεγάλη ἔκτασις ἀμμώδης. Μόνον ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἐφύτρωναν γαϊδουράγκαθα καὶ μερικὰ δένδρα ποῦ ἔγερναν πρὸς τὴ δύσι. Πέρα ὅμως, 'στὰ νοτιοδυτικά, πίσω ἀπὸ κάτι ἀκανόνιστα βουναλάκια, ἐφαίνετο ἡ ἄκρη τοῦ τελευταίου δάσους.

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη, ὁ Τὸπ ἔδειξε ζωηρὰ σημάδια ἀνησυχίας. Ἔτρεχε μπροστά, ξαναγύριζε στὸ ναύτη κ' ἔκανε σὰ νὰ τὸν προσκαλοῦσε νὰ βιασθῇ περισσότερο. Εἶχε ἀφίσῃ πιὰ τὴν ἀκρογιαλιὰ καὶ μὲ τὸ θαυμάσιο ἔνστικτό του, ποῦ δὲν ἐδίσταζε στιγμή, εἶχε χωθῇ ἀνάμεσα στοὺς ἀμμολόφους.

Τὸν ἀκολούθησαν. Ἡ χώρα ἐφαίνετο ἐντελῶς ἔρημη. Ὕστερ' ἀπὸ πέντε λεπτά, ἔφθασαν σὲ μιὰ μεγάλη τρύπα, σὲ μιὰ σπηλιά, σκαμμένη πίσω ἀπὸ ἕνα ψηλὸ ἀμμόλοφο. Ἐκεῖ ὁ Τὸπ ἐσταμάτησε μ' ἕνα γαύγισμα δυνατό. Ὁ Σπίλετ, ὁ Χάρμπερτ καὶ ὁ Πέγκροφ μπῆκαν 'ς αὐτὴ τὴ σπηλιά.

Ὁ Νὰδ ἦταν ἐκεῖ, γονατιστὸς κοντὰ 'ς ἕνα σῶμα, ξαπλωμένο 'ς ἕνα στρῶμα ἀπὸ χορτάρια.

Καὶ τὸ σῶμα αὐτὸ ἦταν τοῦ μηχανικοῦ Κύρου Σμίθ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Ὁ Κύρος Σμίθ εἶνε ζωντανός;—Ἡ διήγησις τοῦ Νάβ.—Ἴχνη ποδιῶν.—Πρόβλημα ἄλυτο.—Τὰ πρῶτα λόγια τοῦ Κύρου Σμίθ.—Ἐπιστροφὴ στὰ Καμίνια.—Ὁ Πέγκροφ κατάπληκτος!

Ὁ Νὰδ δὲν κουνήθηκε. Ὁ ναύτης τοῦ ἔρριξε μιὰ μόνο λέξι:

— Ζῶντανός;

Ὁ Νὰδ δὲν ἀποκρίθηκε... Ὁ Γεδεὼν Σπίλετ κι' ὁ Πέγκροφ ἐχλώμιασαν. Ὁ Χάρμπερτ ἔδεσε τὰ χέρια του κ' ἔμεινε ἀκίνητος. Ἦταν ὅμως φανερό, ὅτι ὁ μαῦρος, βυθισμένος στὴ λύπη του, οὔτε εἶχε ἰδῇ τοὺς συντρόφους του, οὔτε εἶχε ἀκούσῃ τὴν ἐρώτησι τοῦ ναύτη.

Ὁ ρεπόρτερ ἐγονάτισε κοντὰ στὸ ἀκίνητο ἐκεῖνο σῶμα κ' ἔβαλε ταυτί του στὸ στῆθος τοῦ μηχανικοῦ, ἀφοῦ ἐξεκούμπωσε τὰ φορέματά του. Κ' ἐστάθηκε ἔτσι λίγες στιγμές,—αἰῶνες!—προσπαθῶν νὰ κούσῃ κανένα παλμὸ τῆς καρδιᾶς...

Ὁ Νὰδ εἶχε ἀνασηκωθῇ κ' ἐκύτταζε χωρὶς νὰ βλέπῃ. Εἶχε γίνει ἀγνώριστος ἀπὸ τὴν κούρασι, ἀπὸ τὴν λύπη, ἀπὸ τὴν ἀπελπισία. Ἐνόμιζε, ὅτι ὁ κύριός του ἦταν νεκρός.

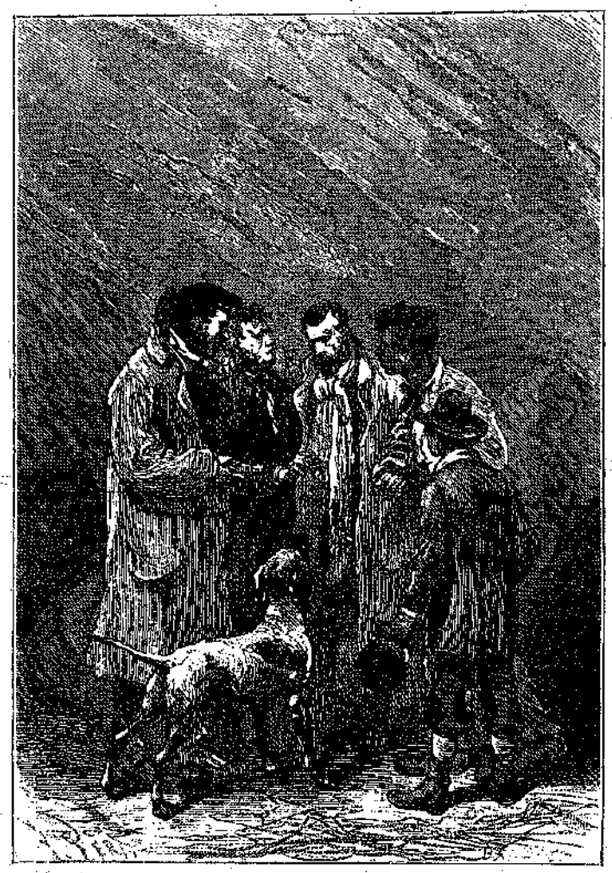

«Ἀναγκάσθηκε νὰ καθυμπνήσῃ ἐπάνω στὸ ναύτη...»

Ἐπιτέλους ὁ Γεδεὼν Σπίλετ ἐσηκώθη.

— Ζῇ! εἶπε.

Τώρα ἐγονάτισε κι' ὁ Πέγκροφ κοντὰ στὸν Κύρο Σμίθ. Ταυτιά του ἄκουσαν ἐπίσης κάποιους παλμοὺς καὶ τὰ χείλη του αἰσθάνθηκαν κάποια πνοή, ποῦ ἔβγαινε ἀπὸ τὰ χείλη τοῦ μηχανικοῦ.

Ὁ Χάρμπερτ, σὲ μιὰ λέξι τοῦ ρεπόρτερ, ἔφυγε νὰ φέρῃ νερό. Βρῆκε, λίγο παρακάτω, ἕνα καθαρὸ ρυάκι, φουσκωμένο ἀπὸ τὴ νυχτερινὴ βροχή, ποῦ ἔτρεχε ἀνάμεσα στοὺς ἄμμους. Ἀλλὰ μὲ τί νὰ κουβαλήσῃ ἀπ' αὐτὸ τὸ νερό; Δὲν εἶχε οὔτε ἕνα κοχύλι! Καὶ τὸ παιδὶ περιωρίσθη νὰ βρέξῃ τὸ μαντῆλί του στὸ ρυάκι καὶ νὰ γυρίσῃ τρέχοντας στὴ σπηλιά.

Ἀλλὰ τὸ βρεγμένο μαντῆλι ἔφθασε γιὰ νὰ δροσίσῃ τὰ χείλη τοῦ μηχανικοῦ. Τὰ λίγα ἐκεῖνα μόρια τοῦ παγωμένου νεροῦ ἔφεραν ἀμέσως ἀποτέλεσμα. Ἕνας στεναγμὸς ἐξέφυγε ἀπὸ τὸ στῆθος τοῦ Κύρου Σμίθ κ' ἐφάνη μάλιστα σὰ νὰ προσπαθοῦσε νὰ προφέρῃ κάποια λόγια.

— Θὰ τὸν σώσουμε! εἶπε ὁ ρεπόρτερ.

Ὁ Νὰδ ξαναπῆρε ἐλπίδες κ' ἔγδυσε τὸν κύριό του γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν ἦταν πουθενὰ πληγωμένος. Ἀλλὰ οὔτε τὸ κεφάλι, οὔτε ὁ κορμός, οὔτε τὰ ἄκρα εἶχαν μώλωπες ἢ γδαρσίματα,—πρᾶγμα παράξενο, γιατὶ τὸ σῶμα τοῦ Κύρου Σμίθ θὰ ἐκυλίσθη ἀνάμεσα στὰ βράχια. Ἀκόμη καὶ τὰ χέρια του δὲν εἶχαν κανένα σημάδι, ποῦ νὰ δείχνῃ τὸν ἀγῶνα ποῦ θἄκανε ὁ μηχανικός, γιὰ νὰ περάσῃ τὸν φράκτη τῶν σκοπέλων.

Ἀλλ' αὐτὸ θὰ ἐξηγεῖτο ἀργότερα. Ὅταν ὁ Κύρος Σμίθ θὰ μποροῦσε νὰ μιλήσῃ, θὰ τοὺς ἔλεγε τί συνέβη. Πρὸς τὸ παρόν, ἔπρεπε νὰ τὸν ξαναφέρουν στὴ ζωὴ καὶ γι' αὐτὸ ἴσως θὰ ἔφθανε ἕνα γερὸ τρίψιμο. Ὁ ναύτης λοιπὸν ἄρχισε νὰ τὸν τρίβῃ 'ς ὅλο τὸ σῶμα μὲ τὴ μάλλινη μπλούζα του. Σὲ λίγο, ὁ μηχανικὸς ἐκίνησε ἐλαφρὰ τὰ χέρια του κ' ἡ ἀναπνοή του ἄρχισε νὰ λειτουργῇ κανονικώτερα. Ἦταν ὅμως φοβερὰ ἐξηντλημένος κι' ἂν δὲν ἔφθαναν μὲ τὴν ὥρα οἱ σύντροφοί του, βέβαια θὰ ξεψυχοῦσε.

— Τὸν εἶχες λοιπὸν γιὰ πεθαμένο τὸν κύριό σου; ρώτησε ὁ ναύτης τὸν Νάβ.

— Ὤ, ναί! ἀποκρίθηκε ὁ μαῦρος. Κι' ἂν δὲν σᾶς εὕρισκε ὁ Τὸπ νὰ σᾶς φέρῃ, θὰ τὸν ἔθαβα καὶ θὰ πέθαινα κοντά του κ' ἐγώ!

Ἀπὸ τρίχα λοιπὸν τὴν ἐγλύτωσε ὁ Κύρος Σμίθ!

Ὁ Νὰδ τοὺς διηγήθη τότε τί συνέβη. Χθὲς τὸ πρωί, ὅταν ἔφυγε ἀπὸ τὰ Καμίνια, πῆρε τὸ δρόμο κ' ἔφθασε στὸ ἴδιο βορεινὸ μέρος τῆς ἀκρογιαλιᾶς, ὅπου εἶχε ξαναπάῃ. Ἐκεῖ, ἂν καὶ χωρὶς καμμιὰ ἐλπίδα, ἄρχισε νὰ ψάχνῃ στὴν ἀμμουδιά, στοὺς βράχους, παντοῦ, γιὰ νὰ βρῇ κανένα σημάδι, ἴκανὸ νὰ τὸν ὁδηγήσῃ. Ἀλλὰ δὲν εὕρισκε τίποτα. Ἡ ἔρημη ἐκείνη ἀκτὴ δὲν ἐφαίνετο νὰ ἐπατήθη ποτὲ ἀπὸ ἀνθρώπινο πόδι. Καὶ αὐτὰ τὰ κοχύλια ὅσα δὲν ἔφθανε ἡ θάλασσα,—κ' ἦταν ἑκατομμύρια στὰ μέρη ποῦ δὲν τὰ σκέπαζε ἡ παλίρροια,—ἦταν ἀνέγγιχτα. Οὔτ' ἕνα κοχύλι σπασμένο! Σὲ διάστημα διακοσίων ὡς τριακοσίων γιαρδῶν, οὔτ' ἕνα ἴχνος ποῦ νὰ μαρτυροῦσε, ὅτι ἄνθρωπος εἶχε βγῇ ἐκεῖ πρὸ ὀλίγου ἢ καὶ πρὸ πολλοῦ.

Ὁ Νὰδ ἀποφάσισε τότε νὰ προχωρήσῃ ἀκόμη λίγα μίλλια. Τὰ ρεύματα μποροῦσε νὰ εἶχαν πάρῃ μακρύτερα τὸ πτῶμα—γιατὶ πτῶμα πιὰ ἐζητοῦσε ὁ ἀπελπισμένος Νάβ,—τοῦ Κύρου Σμίθ.

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΣΟΦΙΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΘΕΪΑΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΜΙΑ φορά, πρὸ καιροῦ, δὲν θυμοῦμαι ἀπὸ ποιὰ ἀφορμή, ἔγραψα ἐδῶ γιὰ 'κείνους, ποῦ μὲ διάφορα σοφίσματα ἀμφισβητοῦν τὴν ἀλήθεια τῆς θρησκευτικῆς ἰδέας κ' ἐπροσπάθησα νὰ προφυλάξω τοὺς φίλους μας ἀπὸ τέτοιες ἐπικίνδυνες διδασκαλίες,—σωστὲς παγίδες ὅπου πέφτει συνήθως ἡ ἄπειρη νεότης. Τότε, ἀπὸ κάποιο συνδρομητή μας, ἔλαβα ἕνα γράμμα, ποῦ ἔλεγε ἀπάνω-κάτω τὰ ἑξῆς: «Ὁ Θεὸς εἶνε ἀθάνατος καὶ παντοδύναμος, ἔτσι; Κ' ἐγὼ σᾶς ρωτῶ: Μπορεῖ ὁ Θεὸς αὐτοκτονήσῃ; Τί θὰ μοῦ ἀπαντήσετε;—Ὄχι; Τότε δὲν εἶνε παντοδύναμος. Ναί; Τότε δὲν εἶνε ἀθάνατος, Ἄρα;..» Ἐννοεῖται τώρα, ὅτι τὴ μεγαλοπρεπεστάτη αὐτὴ ἀνοησία δὲν τὴν ἐγέννησε τὸ κεφάλι τοῦ φίλου μας· τὴν ἄκουσε ὁ δυστυχισμένος ἀπὸ κανένα γελοῖο καὶ τὴν ἔχαψε γιὰ μεγάλη ἐξυπνάδα. Ἀκοῦτ' ἐκεῖ νὰ πιστεύουμε 'ς ἕνα Θεό, ποῦ δὲν μπορεῖ οὔτε... αὐτοκτονήσῃ!..

Μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν εἶνε καμμιὰ ἀνάγκη νὰ σᾶς δείξω τὸ βλάσφημο σόφισμα. Ἐπιτρέπεται νὰ πῇ κανεὶς γιὰ τὸ Θεό, ὅτι μπορεῖ ἢ δὲν μπορεῖ αὐτοκτονήσῃ; Αὐτοκτονεῖ ἕνας ἄνθρωπος, ποῦ ἔχει μπροστά του ζωὴ καὶ θάνατο. Ἀλλὰ τὸ Ἀνώτερο Ὄν, ποῦ ὑπάρχει ἀνέκαθεν καὶ θὰ ὑπάρχῃ αἰωνίως, πῶς εἶνε δυνατὸ νὰ σκεφθῇ αὐτοκτονία, δηλαδὴ μιὰ πρᾶξι θνητοῦ; Ἔπειτα κ' ἓν ἄλλο: Μήπως κι' ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος, ὁ θνητός, μπορεῖ ποτὲ αὐτοκτονήσῃ ἀληθινά, νὰ ἐκμηδενισθῇ; Τὸ σῶμά του μόνο θὰ καταστρέψῃ· ἡ ψυχή του ὅμως, ἡ ἀθάνατη, θὰ μείνῃ. Ψυχῆς αὐτοκτονία δὲν ὑπάρχει. Ἀλλὰ ὁ Θεὸς δὲν ἔχει σῶμα. Εἶνε μόνο Πνεῦμα, Νοῦς, Δύναμις. Καὶ ἀφοῦ τὸν παραδεχόμαστε ἀναγκαίως παντοδύναμο,—γιατὶ ἀλλοιώτικα θὰ ἦταν ἀτελής, ἐνῷ ὁ Θεὸς εἶνε τέλειος,—θὰ πῇ ὅτι κάνει ὅ,τι θέλει. Μιὰ χαρά, παραδείγματος χάρι, θὰ μποροῦσε νὰ σαρκωθῇ, νὰ «ἐνανθρωπίσῃ», νὰ πάρῃ ἕνα ὑλικὸ σῶμα κ' ὕστερα νὰ τὸ σκοτώσῃ, αὐτοκτονήσῃ, ἂν ἤθελε νὰ δείξῃ στὸ φίλο μας τὴν πλάνη του. Δὲν θὰ ἔπαυε γι' αὐτὸ νὰ εἶνε ἀθάνατος κι' αἰώνιος. Κι' αὐτὸ πάλι γιατὶ τὸ θέλει. Τὴ στιγμὴ ποῦ δὲν θὰ τὸ ἤθελε, δὲν θὰ ἦταν. Ἀπ' ὁποια μεριὰ λοιπὸν κι' ἂν πιάσῃ κανεὶς τὸν συλλογισμὸ ἐκεῖνο, βλέπει πῶς εἶνε ἕνα γελοῖο σόφισμα ἀνάξιο λογικοῦ καὶ σοβαροῦ ἀνθρώπου, ποῦ δὲν πρέπει νὰ παίζῃ μὲ τὴς λέξεις.

Αὐτὰ ὅλα τὰ θυμήθηκα προχθές, ποῦ ἡ Διάπλασις μοῦ ἔδειξε τὸ γράμμα ἑνὸς ἄλλου φίλου μας. Κι' αὐτὸς ἐπίσης, ἐξ ἀφορμῆς τῶν ὅσων σᾶς ἔγραψα γιὰ τὸ βιβλίο τοῦ Τολστόϊ, διατυπώνει μερικὲς ἀντιρρήσεις, ποῦ ἔχουν τὴν ἴδια λογικὴ ἀξία, ποῦ εἶνε καθαυτὸ σοφίσματα. Κι' αὐτὸς ἐπίσης—ὤ, εἶμαι βέβαιος,—δὲν τὴς ἔβγαλε ἀπὸ τὸ νοῦ του, ἀλλὰ τὴς ἄκουσε ἀπὸ κανένα δοκησίσοφο ἢ τὴς διάβασε σὲ κανένα βιβλίο ἀθεϊστικό. Καὶ ρωτᾷ, π. χ. τὴ Διάπλασι, γιὰ νὰ τοῦ λύσῃ τὴν ἀπορία: Ἂν ὁ Θεὸς εἶνε παντοῦ παρών, πῶς δὲν ὑπάρχει στὴν ψυχὴ τῶν κακῶν ἀνθρώπων; Ἡ Διάπλασις τοῦ ἔδωσε προχθὲς τὴν κατάλληλη ἀπάντησι. Ἀκοῦστε τώρα κι' ἄλλη του ἀπορία: Ὁ Τολστόϊ λέγει, ὅτι κάποιος μᾶς ἔκαμε καὶ μᾶς ἔστειλε στὸν κόσμο. Ἀλλὰ ποιὸς ἔκαμε αὐτὸν τὸν Κάποιο;—Τί τοῦ ἀπαντᾶτε τώρα, σᾶς παρακαλῶ; Μιλοῦμε γιὰ τὸν Θεό, γιὰ τὴν μυστηριώδη Δύναμι, γιὰ τὴν Πρώτη Ἀρχὴ καὶ Αἰτία τοῦ κόσμου, καὶ μᾶς ρωτοῦν ποιὸς τὸν ἔκαμε! Κι' ἄλλη ἀπορία: Ἀφοῦ, λέει, ὁ Θεὸς εἶνε ἀγαθὸς καὶ ἐλεήμων, πῶς τιμωρεῖ τόσο σκληρὰ τοὺς ἁμαρτωλούς; κι' ἀφοῦ εἶνε δίκαιος, πῶς τιμωρεῖ ἁμαρτίες 70 ἐτῶν μὲ κόλασι αἰωνία;

Μὰ γιὰ τόνομα τοῦ Θεοῦ! ὅλ' αὐτά, κ' ἐκ πρώτης ὄψεως, δὲν φαίνονται ἀστεῖα; Πῶς τἀκοῦνε μερικοί, πῶς τὰ πιστεύουν, πῶς τὰ ἐπαναλαμβάνουν, πῶς τὰ γράφουν καὶ στὴ Διάπλασι γιὰ σοβαρὲς «ἀπορίες», δὲν μπορῶ νὰ τὸ καταλάβω! Ἔστω, ὅτι γιὰ μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὴς ἐρωτήσεις, δὲν θὰ εὕρισκε κανεὶς μὲ τὸ νοῦ του πρόχειρη ἀπάντησι, ἱκανοποιητική. Πρέπει γι' αὐτὸ νἀρνηθῇ τὸν Θεό; Γιατὶ ἐκεῖ τείνουν ἡ ἀντιρρήσεις τῶν ἀθέων: Δὲν εἶνε πανταχοῦ παρών; τιμωρεῖ μὲ κόλασι αἰωνία; Ἄρα δὲν ὑπάρχει! Ἀλλὰ ὅταν ὁ Θεὸς εἶνε μέσα μας, ὅταν τὸ ἔνστικτό μας, τὸ αἴσθημά μας, ἡ λογική μας, ὅλα μᾶς λέγουν ὅτι ὑπάρχει, τί τὰ θέλουμε τἄλλα; Μποροῦμε μεῖς νὰ προσδιορίσουμε μὲ τὸ νὶ καὶ μὲ τὸ σίγμα, ὅλες τὴς ἰδιότητες κι' ὅλες τὴς σχέσεις τῆς Μυστηριώδους Δυνάμεως ποῦ μᾶς ἔκαμε, μᾶς ἐξουσιάζει καὶ μᾶς διευθύνει; Δὲν εἶνε ἀρκετὸ νὰ ξέρουμε, ὅτι ὑπάρχει μιὰ τέτοια Δύναμις, γιατὶ ἀλλοιώτικα δὲν θὰ ὑπῆρχε οὔτε ὁ κόσμος; Ὅλα τἄλλα δὲν εἶνε περιττά; Καὶ δὲν βασανίζουμε ἀδίκα τὸ φτωχό μας ἀνθρώπινο κεφάλι, ὅταν μπαίνουμε σὲ λεπτομέρειες; ποῦ δὲν εἶνε γιὰ μᾶς; Ἔξαφνα γιὰ τὸ ζήτημα τῆς μετὰ θάνατον τιμωρίας τοῦ ἁμαρτωλοῦ. Μερικὲς θρησκεῖες, ὅπως ἡ δική μας, τὴν θέλουν αἰωνία. Ἄλλες, ὅπως ἡ θρησκεία τῶν Δυτικῶν, τὴν παραδέχονται πότε αἰωνία στὴν Κόλασε, καὶ πότε πρόσκαιρη, στὸ Καθαρτήριο. Ἄλλες, ὅπως ἡ θρησκεία τῶν Βουδδιστῶν, δὲν παραδέχονται ἄλλη τιμωρία παρὰ τὴ μετενσάρκωσι τῶν κακῶν, διαδοχικῶς σὲ διάφορα σώματα ἀνθρώπων ἢ καὶ ζώων, μιὰ ταλαιπωρία δηλαδὴ τῆς ψυχῆς σὲ ἀλλεπάλληλες ζωές, ὡςότου νὰ καθαρισθῇ ἀπὸ τὴς ἁμαρτίες καὶ νὰ καταλήξῃ στὸν παράδεισο, στὴ «νιρβάνα». Ἀλλὰ γιατὶ νὰ σκοτιζόμαστε μ' αὐτὰ καὶ μὲ τὰ παρόμοια, ποῦ δὲν μπορεῖ, μὲ βεβαιότητα, νὰ τὰ προσδιορίσῃ κανείς; Μᾶς φθάνει νὰ ξέρουμε τὰ βέβαια: ὅτι ὑπάρχει Θεός, ὅτι ὁ Θεὸς θέλει νὰ κάνουμε τὸ θέλημά Του, ὅτι θέλημα τοῦ Θεοῦ εἶνε ἡ ἀγάπη, ἡ καλωσύνη, καὶ ὅτι ἅμα ζοῦμε κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, καὶ 'ς αὐτὴ τὴ ζωὴ θὰ εἴμαστε εὐτυχεῖς, καὶ στὴν ἄλλη δὲν θὰ ὑποστοῦμε καμμιὰ τιμωρία, οὔτε πρόσκαιρη, οὔτε παντοτεινή...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΧΕΛΩΝΑ ΚΑΙ ΠΟΝΤΙΚΙ

—Ἂν κανεὶς ζητῇ νὰ σ' εὕρῃ
Τί νὰ εἰπῶ; «—Πῶς πάω γι' ἀλεύρι—»

—Κι' ἂν ρωτήσῃ ἐμένα ὁ σκύλος
Τῆς γειτόνισσας Κοντύλως;

«—Πές του, πάω νὰ κυνηγήσω
Καὶ... σταράκι δὲ θἀφίσω...»

—Μ' ἂν μὲ ἰδῇ ἡ Κυρὰ Σταμάτα,
Ποῦχει τὴ μεγάλη... γάτα;

«—Νὰ τῆς πῆς, κρυφά, πάς εἶπα:
Στὴ βαθύτερή μου τρύπα,

Σίγουρο καὶ ἀσφαλισμένο,
Τόχω ἀπόφαση νὰ μένω!»

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Η BENTETTA

[Μυθιστόρημα ὑπὸ A. FERGUSON]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

— Φύγε, Φραντζέσκο! ἂν ἀγαπᾷς τὴ ζωή σου, φύγε! ἐψιθύρισα βιαστικὰ καὶ ζωηρά. Ἡ ὁμίχλη σὲ κρύβει καὶ μπορεῖς νὰ φθάσῃς ὡς τὸ Κρυφόδενδρο. Πρόσεξε ὅμως! μὴ βγῇς, μὴ παρουσιασθῇς γιὰ κανένα λόγο, ἂν δὲν μάκουσῃς πρῶτα νὰ τραγουδῶ τὸν Ἐθνικὸ Ὕμνο. Θὰ εἶνε τὸ σύνθημα, ὅτι αὐτὸ! ἔφυγαν.

— Ἐσύ ὅμως; ἐσύ; ἐψιθύρισε ὁ Φραντζέσκος. Ἔλα μαζί μου! Δὲν μπορεῖς νὰ μείνῃς ἐδῶ μονάχος σου!

— Ὄχι, θὰ μείνω! θέλω νὰ ἰδῶ τί θὰ κάμουν. Συλλογίσου λοιπὸν τὴ χαρά μου, ἂν κατόρθωνα νὰ τοὺς ξεγελάσω! Ὁ Κάρολος Δάβσων θὰ δίνε ὅ,τι πῇς, ἂν μποροῦσε τώρα νὰ ἦταν ψύλλος στὸν κόρφο μου! Τί κακὸ μποροῦν νὰ μοῦ κάμουν; Δὲν μὲ γνωρίζουν, δὲν ἔχουν τίποτα μαζί μου καὶ εἶμαι ἕνα παιδί... Φύγε!.. Φύγε!

— Ἀλήθεια, δὲν σὲ γνωρίζουν, ἐψιθύρισε ὁ Φραντζέσκος μὲ κάποια ἀνακούφισι· ὅμως...

— Μὰ μὴ χάνῃς τὰ λόγια σου καὶ τὲς στιγμὲς σου! τοῦ ἐφώναξα, ὅσο μποροῦσα, μὲ ἀνυπομονησία. Ὅπου κι' ἂν εἶνε, αὐτοὶ ἔφθασαν. Τρέξε λοιπὸν νὰ προφθάσῃς νὰ κρυφθῇς! Τρέχα!

— Ὁ Θεὸς βοηθός!.. νὰ φυλάξῃ καὶ σᾶς καὶ μένα! εἶπε ὁ Φραντζέσκος μὲ διάχυσι.

Κ' ἔφυγε τρέχωντας, ἀλλὰ ὅσο μποροῦσε ἀθόρυβα. Σὲ λίγο χάθηκε, κρύφθηκε μέσα στὴν ὁμίχλη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΟ ΣΗΜΑΔΙΑΚΟ ΧΕΡΙ

Ἡσύχασα ἅμα εἶδα τὸν Φραντζέσκο νὰ φεύγῃ, γιατ' ἤξερα ὅτι ἐκεῖ ποὺ θὰ πήγαινε νὰ κρυφθῇ, δὲν θὰ τὸν εὕρισκαν ποτέ. Κ' ἔμεινα στὴ θέσι μου, σιωπηλὸς καὶ ἤρεμος, περιμένων τοὺς Μπαρμπούτζηδες. Ἤρεμος ἐννοῶ ἀπέξω. Γιατὶ ἀπὸ μέσα ἤμουν ἄνω - κάτω. Χαρά, περιέργεια, ὑπερηφάνεια γιὰ τὸν σπουδαῖο ρόλο ποὺ ἐπρόκειτο νὰ παίξω, ὅλ' αὐτὰ μὲ κρατοῦσαν σὲ μιὰ ψυχικὴ κατάστασι ἀλλόκοτη, ποὺ πρώτη φορὰ στὴ ζωή μου τὴν ἐδοκίμαζα.

Καὶ τὰ θαρειὰ βήματα ἐπλησίαζαν ὁλοένα... Λίγες στιγμὲς ἀκόμη καὶ θὰ μοῦ παρουσιάζοντο. Ἐτέντωνα τὸν λαιμό, ἐγούρλωνα τὰ μάτια, ἀνυπόμονος νὰ ἰδῶ τὸν φοβερὸ καὶ τρομερὸ αὐτὸ Βάρθο Μπαρμπούτζη!

Τὸ πρῶτο-πρῶτο πρᾶγμα ποὺ εἶδα τότε νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὴν ὁμίχλη, ἦταν ἕνα χέρι ἀνδρικό, μαλλιαρό, κουτσοδάκτυλο. Τὸ σημαδιακὸ αὐτὸ χέρι, τὸ φρικτό, κασπάτευε στὸ κενὸ σὰ νἄθελε νὰ βρῇ τὸ δρόμο. Ἀμέσως θυμήθηκα, ὅτι τὸ χέρι τοῦ Βάρθου Μπαρμπούτζη, ὅπως τόσες φορὲς μοῦ τὸ εἶπε ὁ Φραντζέσκος, δὲν εἶχε δάκτυλα καθόλου. Ἦταν λοιπὸν τὸ δικό του. Κι' ὅμως, ὅταν τὸ εἶδα νὰ παρουσιάζεται ἄξαφνα, ἀνατρίχιασα...

Σχεδὸν τὴν ἴδια στιγμή, βρέθηκα ἀντιμέτωπος μ' ἕνα ἄσχημο πρόσωπο ἡλιοκαμένο, χαλκόχρωμο, μὲ πυκνὰ γένεια καὶ μὲ δυὸ μαῦρα μάτια ποὺ μ' ἐκύτταζαν ἄγρια.

«—Μπᾶ! μᾶς φωνάξατε, σινιορίνο;» (Σελ. 88, στ. β')

Ἡ ἀγριάδα τους ὅμως δὲν ἤθελε βέβαια νὰ φοβίσῃ τὸ ἀνυπεράσπιστο παιδί, ποὺ ὁ ψηλὸς ἐκεῖνος καὶ δυνατὸς ἄνδρας εὕρισκε μπροστά του. Ἦταν ἡ συνειθισμένη ἔκφρασι τῆς φυσιογνωμίας του. Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν τὸ ἤξερα· καὶ χωρὶς νὰ θέλω, ὀπισθοχώρησα λιγάκι ἀπὸ τὸ φόβο μου,—ἡ καρδιά μου μᾶλλον ἔκαμε πρὸς τὰ πίσω,—καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ μετάνοιωσα,—ὦ, τώρα ἦταν πολὺ ἀργά,—ποὺ δὲν ἔφυγα κ' ἐγὼ νὰ κρυφθῶ μαζὶ μὲ τὸν Φραντζέσκο...

Ὁπωσδήποτε, προσπάθησα νὰ συγκρατηθῶ, νὰ μὴ δείξω τὴν ταραχή μου καὶ νὰ παίξω τὸ ρόλο μου,—ρόλο ἀθώου παιδιοῦ ποὺ δὲν ξέρει τίποτα.

— Καλημέρα σας! εἶπα εὐγενικὰ στὸν ψηλὸ ἐκεῖνον ἀγριάνθρωπο καὶ στὸν ἀδελφό του, ποὺ ἔφθασε κι' αὐτὸς κ' ἐστάθηκε ἀπὸ πίσω του, δείχνων τοὺς ὤμους του καὶ τὸ χοντρὸ ἠλίθιο κεφάλι του. Καλημέρα σας! Γιατὶ δὲν μοῦ ἀποκριθήκατε, προτήτερα ποὺ σᾶς φώναξα;

Προσπαθοῦσα νὰ φαίνωμαι πολὺ περισσότερο «κύριος τῆς καταστάσεως» ἀπ' ὅ,τι πραγματικῶς ἤμουν. Γιὰ νὰ παίρνω θάρρος, ἔκανα τὸν ἄφοβο, τὸν τολμηρὸ καὶ σχεδὸν τὸν αὐθάδη.

— Μπᾶ! μᾶς φωνάξατε, σινιορίνο; εἶπε ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ σημαδιακὸ χέρι. Δὲν σᾶς ἀκούσαμε!..

(*Ἕπεται συνέχεια*) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Σ'.—ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΛΒΟΣ

[*Διάλεξις τοῦ κ. Γεωργ. Σωτηριάδη*]

Ἡ Ζάκυνθος καυχᾶται διὰ μίαν πλειάδα ποιητῶν, οἱ μεγαλήτεροι τῶν ὁποίων ὑπῆρξαν ὁ Σολωμός, ὁ Οὔγως Φώσκολος,—ὁ ὁποῖος ὅμως ἔγραψε μόνον Ἰταλικά,—καὶ ὁ Ἀνδρέας Κάλβος. Αὐτὸς ἐγεννήθη τῷ 1792, ἀπὸ πατέρα Κερκυραῖον καὶ μητέρα Ζακυνθίαν, καὶ ἐπέθανε τῷ 1869. Ἡ ζωή του ὅλη εἶνε ἄλυσις περιπετειῶν καὶ ταλαιπωριῶν. Περιεπλανήθη πτωχὸς εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην καὶ κατέληξεν εἰς τὴν Κέρκυραν, ὅπου ἐδίδασκεν εἰς τὴν Ἰόνιον Ἀκαδημίαν, ἀλλὰ ὀφειλόν. Διότι μὶ ὅλην του τὴν πτωχείαν, ἐρρόνει ὅτι δὲν εἶνε «ἀρκετὰ ἔντιμον νὰ λαμβάνῃ κανεὶς χρήματα ἐκ τῆς διδασκαλίας νέων». Μόνον ἀπὸ τοῦτο εἰμπορεῖ νὰ κρίνῃ κανεὶς περὶ τοῦ χαρακτῆρός του.—Τὸ κυριώτερον ἔργον του εἶνε αἱ περίφημοι «Ὠδαί» του· Ἀληθινὰ μεγαλόπνευστοι, ὑψιπετεῖς, εἶνε γραμμένοι εἰς ἴδια μέτρα, τὰ ὁποῖα λέγονται «Κάλβειοι», καὶ εἰς μίαν ἰδιόρρυθμον γλῶσσαν, ἀρχαΐζουσαν καὶ συγχρόνως νεωτεριστικήν, τῆς ὁποίας μόνος ὁ Κάλβος κατεῖχε τὸ μυστήριον. Εἰς τὰς Ὠδὰς αὐτάς, ὁ ποιητὴς ψάλλει κυρίως τὴν Ἑλλάδα, τοὺς ὑπὲρ ἐλευθερίας Ἀγῶνάς της καὶ τοὺς νέους ἥρωάς της. Μετεφράσθησαν εἰς πολλὰς γλῶσσας κ' ἐθαυμάσθησαν παντοῦ. Μόνον εἰς τὴν Ἑλλάδα μέχρι τινὸς ὁ Κάλβος ἦτο σχεδὸν ἄγνωστος. Ἀλλὰ τελευταίως ἀνεσύρθη ἀπὸ τὴν λήθην, ἐμελετήθη, κατενοήθη—διότι εἶνε δύσκολος,—καὶ σήμερον θεωρεῖται ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλητέρους ποιητὰς τῆς Ἑλλάδος, συγκρινόμενος μὲ τὸν Πίνδαρον.

Ο ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ

(*Ὠδὴ εἰς τὴν Ζάκυνθον.*)

Ὦ φιλτάτη πατρίς,
Ὦ θαυμασία νῆσος
Ζάκυνθε· σὺ μοῦ ἔδωκας
Τὴν πνοὴν καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος
Τὰ χρυσᾶ δῶρα,

Καὶ σὺ τὸν ὕμνον δέξου!
Ἐχθαίρουσιν οἱ ἀθάνατοι
Τὴν ψυχὴν καὶ βροντάσσουν(*)
Ἐπὶ τὰς κεραλὰς
Τῶν ἀχαρίστων.

Ποτὲ δὲν σ' ἐλησμόνησα,
Ποτέ! καὶ ἡ τύχη μ' ἔρριψε
Μακρὰν ἀπὸ σέ· μὲ εἶδε
Τὸ πέλματον τοῦ αἰῶνος
Εἰς ξένα ἔθνη.

Ἀλλά, εὐτυχὴς ἢ δύστηνος,
Ὅταν τὸ φῶς ἐπλούτει
Τὰ βουνὰ καὶ τὰ κύματα,
Σὲ ἐμπρὸς τῶν ὀφθαλμῶν μου
Πάντοτες εἶχον!

Σύ, ὅταν τὰ οὐράνια
Ρόδα μὲ τὸν ἀμαυρόκατον
Πέπλον σκεπάζῃ ἡ νύκτα,
Σὺ εἶσαι τῶν ὀνείρων μου
Ἡ χαρὰ μόνη!

. . . . . .

Χαῖρε, Αὐσονία, χαῖρε
Καὶ σὺ Ἀλβιὼν χαιρέτωσαν
Τὰ ἔνδοξα Παρίσια! (**)
Ὠραία καὶ μόνη, ἡ Ζάκυνθος
Μὲ κυριεύει!

(*) Ὁ ποιητὴς μεταχειρίζεται ἐδῶ τὸν ἀσυνάρετον δημώδη τύπον ὡς ἠχηρότερον καὶ παραστατικώτερον τοῦ *βροντῶσι*.

(**) Αἱ χῶραι, τὰ «ἔθνη», ὅπου διέμεινεν ὁ ποιητής. Αὐσονία εἶνε ἡ Ἰταλία. Ἀλβιὼν ἡ Ἀγγλία.

Τῆς Ζακύνθου τὰ δάση
Καὶ τὰ βουνὰ σκιώδη
Ἤκουόν ποτε σημαίνοντα
Τὰ θεῖα τῆς Ἀρτέμιδος
Ἀργυρᾶ τόξα·

Καὶ σήμερα τὰ δένδρα
Καὶ τὰς πηγὰς σεβάζονται,
Δροσεραὶς αἱ ποιμένες·
Αὐτοῦ πλανῶνται ἀκόμα
Ἡ Νηρηΐδες.

. . . . . .

Σταφυλοφόρους ρίζας,
Λεπτά, διαφανῆ,
Καθαρὰ τὰ σύννεφα
Ὁ βασιλεὺς σοῦ ἐχάρισε
Τῶν Ἀθανάτων.

Ἡ λαμπὰς ἡ αἰώνιος (*)
Σοῦ βρέχει τὴν ἡμέραν
Τοὺς καρπούς, καὶ τὰ δάκρυα
Τῆς νυκτὸς γίνονται
Εἰς ἐσὲ κρίνα.

Δὲν ἔμεινε, καὶ ἂν ἔπεσε
Ποτὲ εἰς τὸ πρόσωπόν σου,
Ἡ χιὼν· ποτὲ ὁ θερμὸς
Κύων (**) δὲν ἐμόρανε
Τὰ σμάραγδά σου

Εἶσαι εὐτυχής! καὶ πλέον
Σὲ λέγω εὐτυχεστέραν
Ὅτι σὺ δὲν ἐγνώρισες
Ποτὲ τὴν σκληρὰν μάστιγα
Ἐχθρῶν τυράννων (***)

Ἂς μὴ μοῦ δώσῃ ἡ Μοῖρα μου
Εἰς ξένην γῆν τὸν τάφον!
Εἶνε γλυκὺς ὁ θάνατος,
Μόνον ὅταν κοιμώμεθα
Εἰς τὴν Πατρίδα.

ΤΟ ΤΡΕΛΛΟ ΚΟΥΝΕΛΙ

[ΔΙΗΓΗΜΑ]

ΚΟΥΣΤΕ μιὰ νόστιμη ἱστορία, ποὺ συνέβη σὲ πολὺ μακρυσμένη ἐποχή, ὅταν ὁ κόσμος,—λένε τὰ παραμύθια,—ἦταν πολὺ διαφορετικὸς ἀπ' ὅ,τι τὸν βλέπομε σήμερα.

Σ' ἕνα μικρὸ λόφο, καταπράσινο ἀπὸ φτέρη, ζοῦσε ἕνα μικρὸ κουνέλι, σωστὸ πειρακτήριο. Ἄλλο δὲν ἔκανε, παρὰ νὰ πειράζῃ τοὺς γειτόνους του καὶ νὰ τοὺς παίζῃ ἕνα σωρὸ ἄστεια παιγνίδια.

Μιὰ μέρα, καθὼς περνοῦσε τὸ δάσος μὲ τὰ ψηλὰ δένδρα κ' ἐσυλλογίζετο τί πονηριὰ νὰ σκαρώσῃ πάλι, γιὰ νὰ γελάσῃ, εἶδε ἀπὸ μακρυὰ ἕνα κοπάδι ἐλέφαντες, ποὺ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ξεπερνοῦσε ὅλους τοὺς ἄλλους στὸν ὄγκο καὶ στὴ μεγαλοπρέπεια.

«Ἡ δουλειά μου ἔγεινε!» συλλογίσθηκε τὸ τρελλὸ κουνέλι.

Ἔτρεξε ἴσα στὸ πελώριο παχύδερμο:

— Καλημέρα σας, κύριε Ἐλέφαντα!

Ὁ γίγαντας τοῦ δάσους δὲν τοῦ ἀποκρίθηκε καθόλου, σὰ νὰ μὴν ἄκουσε καὶ νὰ μὴν εἶδε.

— Γιατί μᾶς κάνετε τὸν ἀκατάδεκτο; ἐξακολούθησε τὸ πονηρὸ τρωκτικό. Γιὰ τὸ μεγάλο σας μπόϊ ἢ γιὰ τὴ δύναμί σας, ποὺ τὴ θεωρεῖτε βέβαια ἀνάλογη μὲ τὸν ὄγκο σας;

Ἔσκυψε ὁ Ἐλέφας γιὰ νὰ ἰδῇ ἀπὸ ποῦ ἔβγαινε ἡ λεπτὴ ἐκείνη φωνούλα, ποὺ τοῦ μιλοῦσε μὲ τόση ἀνευλάβεια.

—Ἄ ἐσὺ εἶσαι, σκανταλιάρικο; εἶπε. Ἄσε με, Γιαννάκη, νὰ ζῶ! Δὲν ἔχω σήμερα ὄρεξι γιὰ σάχλες.

Καὶ μὲ περιφρόνησι γύρισε τὴν πλάτη του, γιὰ νὰ κόψῃ μὲ τὴν ἄκρη τῆς προβοσκίδας του μερικοὺς χουρμάδες, ἀπὸ μιὰ ψηλὴ φοινικιά.

— Μάλιστα, μάλιστα! ἐπέμεινε τὸ κουνέλι, ποὺ τὸ ἔλεγαν Γιαννάκη. Ὅσο ἀνίκητο κι' ἂν θεωρεῖτε τὸν ἑαυτό σας, βάζουμε στοίχημα νὰ σᾶς νικήσω ἐγὼ ὁ μικρός, ὁ τιποτένιος, σὲ ἀγῶνα ποὺ νὰ χρειάζεται δύναμι;

Ὁ Ἐλέφας ἐγέλασε μὲ οἴκτο, εἰρωνεία καὶ περηφάνεια.

— Ἄρισέ με, σοῦ εἶπα, Γιαννάκη, νὰ ζῆς! ἀποκρίθηκε. Ἀλήθεια λοιπὸν δὲν τὸ καταλαβαίνεις, ὅτι μπορῶ νὰ σὲ καμω πῆτα, λυῶμα, στάχτη, κάτω ἀπὸ ἕνα μου πόδι, καὶ νὰ μὴν τὸ καταλάβω καθόλου ὅτι σὲ πάτησα; Ἔλα, χάσου!

— Σύμφωνοι! ἐφώναξε ὁ Γιαννάκης· θὰ μὲ λυώνατε μὲ τὸ πόδι σας, ἂν ἔκανα τὴν ἀνοησία νὰ σταθῶ νὰ μὲ πατήσετε. Ἀλλὰ γιὰ νὰ σᾶς ἀποδείξω, ὅτι ὁ ὄγκος καὶ ἡ δύναμις δὲν πᾶνε πάντα μαζί, σᾶς προτείνω ἕνα στοίχημα.

— Στὸ διάβολο λοιπόν, ἂς ἀκούσωμε καὶ τὸ στοίχημά σου!..

—Ὁρίστε: Θὰ πάω νὰ φέρω ἕνα χοντρὸ καὶ μακρὺ σχοινί. Θὰ τὸ πιάσουμε καθένας ἀπὸ μιὰ ἄκρη, κι' ἅμα πῶ ἐγὼ «ἐμπρός!», θὰ τὸ τραβήξουμε κ' οἱ δυὸ μ' ὅλη μας τὴ δύναμι, καθένας πρὸς τὸ μέρος του. Καὶ νὰ ἰδοῦμε τότε ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυὸ θὰ μπορέσῃ νὰ παρασύρῃ τὸν ἄλλον.

Ὁ Ἐλέφας ἔθαλε τὰ γέλια.

— Καλά, εἶπε ἀφοῦ ξεγέλασε. Ἄντε νὰ φέρῃς τὸ σχοινί.

* * *

Πηδήκτο πάντα τὸ κουνέλι, ἔτρεξε ὡς τὸ γειτονικὸ ποτάμι, ποὺ στὴν ὄχθη του ξαπλωμένος ὀκνηρά, ἠλιάζετο ὁ ἀσχημότερος, ὁ τερατωδέστερος κροκόδειλος ποὺ μποροῦσε κανεὶς νὰ ἰδῇ. Καὶ τὸν ἄρχισε:

— Καλημέρα σας, κύριε Κροκόδειλε! Θὰ μοῦ κάνατε τὴ μεγάλη χάρι νὰ μάκουσατε μιὰ στιγμή; Δὲν θὰ σᾶς ἐνοχλήσω καὶ πολύ.

Τὸ πελώριο ἑρπετὸ ἀνύτταξε τὸ αὐθάδικο κουνέλι περιφρονητικὰ καὶ μ' ἕνα φοβερὸ χασμουρητό, τὸ ρώτησε ἀπότομα:

— Τί μὲ θέλεις;.. Μὰ ἔλα λίγο πιὸ κοντά! Εἶσαι τόσο μικρός, κακόμοιρε Γιαννάκη, ποὺ μόλις σὲ βλέπω.

— Στοχάζομαι, κύριε Κροκόδειλε, ὅτι θὰ θεωρῆτε τὸν ἑαυτό σας ἀνίκητο στὴ δύναμι· δὲν εἶνε ἀλήθεια;

— Ὦ, ναί! Ἂν καὶ πρὸ πολλοῦ ἔγεινα **παπποῦς**, δύναμι ἔχω ἀκόμη ἀρκετή.

—Ἔ, βέβαια ὅσο δυνατὸς κι' ἂν εἶσθε, στοιχηματίζω, ὅτι ἐγὼ εἶμαι πιὸ πολὺ ἀπὸ σᾶς!

«—Καλημέρα σας, κύριε Ἐλέφαντα!» (Σελ. 89, στ. β')

Ὁ Κροκόδειλος αἰσθάνθηκε μεγάλη διάθεσι νὰ γελάσῃ. Ἐπειδὴ ὅμως ἦταν ἀκόμη μαχμουρλῆς, ἔκαμε πάλι ἕνα χασμουρητό, ἔδάκρυσε σὰ νἄκλαιγε κι' ἀποκρίθηκε:

— Ὄχι δά! καλὲ τί μᾶς λέτε;.. Ἡ μαμμά σου, παιδί μου, ἔπρεπε νὰ σὲ μάθῃ νὰ μὴ λὲς τέτοιες ἀνοησίες... μάλιστα στοὺς μεγαλειτέρους σου.

Καὶ τὸ ἀμρίβιο σταμάτησε, γιὰ νὰ κυττάξῃ μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του ἕνα θαυμάσιο ψάρι, ποὺ παιγνίδιζε στάσημένια νερὰ τοῦ ποταμιοῦ.

— Δὲν λέω παρὰ τὴν ἀλήθεια! ἐφώναξε τὸ τρελλὸ κουνέλι. Κι' ὁποτε θέλετε, μπορῶ νὰ σᾶς ἀποδείξω, ὅτι ὁ ὄγκος καὶ ἡ δύναμις δὲν εἶνε πάντα ἀχώριστα.

Ἔ, τώρα πιὰ κι' ὁ Κροκόδειλος δὲν μπόρεσε νὰ βαστάξῃ: ἔβαλε τὰ γέλια, φωνάζων:

— Χά, χά, χά!.. χά, χά, χά!.. Μὰ εἶμαι πολὺ περίεργος νὰ τὸ ἰδῶ!

— Πολὺ εὔκολο, ἀποκρίθηκε ὁ Γιαννάκης. Θὰ πάω τώρα νὰ φέρω ἕνα χοντρὸ καὶ μακρὺ σχοινί. Θὰ τὸ πιάσουμε καθένας ἀπὸ μιὰ ἄκρη, κι' ἅμα πῶ ἐγὼ «ἐμπρός!» θὰ τραβήξουμε κ' οἱ δυὸ μ' ὅλη μας τὴ δύναμι καὶ θὰ ἰδοῦμε ποιὸς θὰ μπορέσῃ νὰ παρασύρῃ τὸν ἄλλον.

— Δέχομαι! εἶπε ὁ Κροκόδειλος, ὑπερβέβαιος, ὅτι μὲ τὸ πρῶτο τρόβηγμα, θὰφερνε τὸν Γιαννάκη ὡς τὸ στόμα καὶ θὰ τὸν ἔκανε μιὰ χαψιά. Σύρε νὰ φέρῃς τὸ σχοινί.

(*Ἕπεται τὸ τέλος*) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

(*) Ὁ Ἥλιος.

(**) Ὁ θερμὸς Κύων, τὰ κυνικὰ καύματα. Τὰ σμάραγδα—τὰ φυτά.

(***) Ἐννοεῖ ὅτι ἡ Ζάκυνθος δὲν ἐδούλευσε κοτὲ ὑπὸ τοὺς Τούρκους.

Ἴδε τὸν Ὀδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομητοῦ, Κεφ. Β.

ΟΡΑΤΙΟΥ ΦΛΑΚΚΟΥ

ΣΤΟΝ ΙΟΥΛΟ ΑΝΤΩΝΙΟ

Συνήθως δὲν τὰ βάζουνε, Ἴουλε, μὲ τὸν Πίνδαρο οἱ ποιηταί· ἂν θελήσῃ κανένας νὰ τὸ κάμῃ, θὰ τὴν πάθῃ σὰν τὸν Ἴκαρο: γρήγορα θὰ βαπτίσῃ μὲ τόνομά του τὸν γαλάνιο πόντο, γιατὶ τὰ φτερά του θᾶνε κήρινα. Ὁ Πίνδαρος μοιάζει μὲ τὸ χείμαρρο ποῦ παφλάζοντας κατεβαίνει ἀπὸ τὸ βουνό, γιατὶ τὸν παραφούσκωσαν οἱ πολλὲς βροχές. Τοῦ Ἀπόλλωνα ἡ δάφνη πάντα δική του εἶνε! κι' ὅταν στοὺς τολμηρούς του διθύραμβους καινούργιες λέξεις καὶ ρυθμοὺς ἀσυνήθιστους κυλάῃ· κι' ὅταν τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς ἥρωες, ποῦ τοὺς ἄδικους Κένταυρους καὶ τὴ φλογερὴ Χίμαιρα καταβάλανε, τραγουδᾷ· κι' ὅταν τοὺς νικητὲς πυγμάχους κι' ἁρματοδρόμους ποῦ στεφανωμένοι ἀπ' τοὺς Ἠλείους γυρνοῦν στὰ σπίτια τους, ἐξυμνῇ· καὶ μὲ δῶρο ἀνώτερο ἀπὸ χίλια ἀγάλματα τιμᾷ κι' ὅταν τέλος τὸν ἄγουρο πικροθρηνῇ ποῦ τὸν ἁρπάζει ὁ θάνατος ἀπὸ τὴ μητρή του, κι' ὡς τὸν οὐρανὸ τὰς ἀρετὲς καὶ τὴν παλληκαριά του ἐξυψώνῃ—πάντα τοῦ Ἀπόλλωνα ἡ δάφνη δική του εἶνε! Ἀλαφρὰ ἀλαφρὰ σηκών' ἡ αὔρα τὸν Διοκαῖο κύκνο καὶ τὸν πάει ψηλὰ . . . στοὺς οὐρανούς . . . Ἐνῷ ἐγὼ σὰν τὴ Ματίνικη μέλισσα, ποὺ μὲ πολὺν κόπο ἀπ' τὰ μυρωμένα θυμάρια ρουφᾶει τὸ μέλι, δύσκολα κατορθώνω νὰ φτειάσω κάπου-κάπου κανένα ποίημα: εἶμαι μικρός.

('Απὸ τὸ Λατινικό). *Χάων*

Η ΠΑΛΙΑ ΜΟΥ ΣΑΚΚΑ

Προχθές, κάτι γυρεύοντας στὴν ἀποθήκη, ἠθρα, σᾶν μερικοὺς ἐφευρέτες ποὺ ἄλλο ζητοῦν' κι' ἄλλο βρίσκουν, ριγμένη στὸ βάθος κάποιου μπαοῦλου καὶ σκεπασμένη ἀπὸ χίλια δυὸ ἄχρηστα πράγματα, μιὰ μαθητική μου σάκκα, ποὺ τὴν εἶχα τὸν καιρὸ ποῦ ἐπήγαινα στὸ Ἑλληνικό.

Τὴν ξεσκόνισα καλὰ κι' εἶδα τὸ ἄλλοτε γυαλιστερό πετσί της, ποὺ εἶχε ἀπάνω του σκαλισμένα διάφορα πρόσωπα, φαγωμένο ἀπ' τὰ ζωύφια κι' ἀπ' τὸ χρόνο.

Τὸ λουράκι ποὺ τὴν περνοῦσα ἀπ' τὰ λαιμό κ' ἐπήγαινα καμαρωτὸς στὸ σχολεῖο, τῆς ἔλειπε.

Ἤταν κλειδωμένη' κι' ἐπειδὴ δὲν εἶχα τὸ κλειδάκι της, ἀναγκάστηκα νὰ τὴν διαρρήξω. Τρία βιβλία, περισσότερα τετράδια, καὶ μερικὰ ἄλλα ἐφόδια μαθητικὰ κοιμώντουσαν πρὸ ἕξη χρόνων 'κεῖ-μέσα, λησμονημένα.

Μὲ συγκίνηση, μὲ τρεμουλιαστὸ χέρι ἄρχισα νὰ τὰ ἐξετάζω ἕνα-ἕνα. Αἴσθημα, ἄγνωστο μου, ἄρχιζε νὰ πλημμυρίζῃ μέσα μου στὴ θέα τῶν παλιῶν μου βιβλίων, ἕνα αἴσθημα γλυκὸ καὶ μελαγχολικό.

Μιὰ Χρηστομάθεια, μιὰ Ἱερὰ καὶ μιὰ Συλλογὴ Ἀριθμητικῶν Ἀσκήσεων ἦταν τὰ βιβλία. Τὰ φύλλα τους ἦταν κιτρινισμένα καὶ φαγωμένα ἀπ' τὸ σκώρο. Ὅσο τὰ ξεφύλλιζα, θυμόμουν πόσες φορὲς σκυμμένος ἀπὸ 'πάνω τους, ἔσπαζα τὸ κεφάλι μου γιὰ νὰ ἐννοήσω κανένα δύσκολο μάθημα!

Βιβλία, τετράδια, ὅλα φέρουν στὸ ἐξώφυλλο, γραμμένο μὲ τὴν πιὸ ὡραία καλλιγραφία μου τόνομα μου κι' ἀπὸ κάτω τὸν τίτλον «Μαθητὴς τῆς Βας τάξεως τοῦ Ἑλληνικοῦ», τὸν ὁποῖον, ὅταν μ' ἐρωτοῦσαν σὲ ποιὰ τάξι πηγαίνω, ἔλεγα μὲ ὕφος τουλάχιστον ἀρχιστρατήγου. Γλυκειὲς καὶ ὠμόμορφες παιδικὲς ματαιοδοξίες!

Νὰ κι' ἕνα φυλλάδιο τῆς ἀγαπητῆς «Διαπλάσεως» χωμένο σ' ἕνα τετράδιο, 'στὸ ὁποῖον ἔχω ὑπογραμμίσει μὲ κόκκινο μολύβι τόνομά μου ὡς λύτου τῶν Ἑβδομαδιαιγωνισμῶν!

Εἶνε τὸ 20ον τοῦ 1911, ποὺ μοῦ προξένησε μιὰ ἀπὸ τῆς πιὸ εὐτυχισμένες στιγμὲς τῆς παιδικῆς μου ζωῆς, γιατὶ σ' αὐτὸ εἶδα πρώτη φορὰ τυπωμένο τὸ ὄνομά μου. Ὦ εὐτυχία! μοῦ φαινόταν πῶς εἶχα γίνῃ ξακουστὸς σ' ὅλο τὸν κόσμο μὲ τὴ δημοσίευση τοῦ ὀνόματός μου.

Ὅταν τελείωσα τὴν ἐξέταση τοῦ περιεχομένου τῆς σάκκας, ἤμουν γεμάτος νοσταλγία γιὰ τὰ παιδικά μου χρόνια, τὰ χρόνια τοῦ σχολείου, ὅπου δὲν θὰ ξαναπάω πιά γιατὶ τὸ τελείωσα.

Ἀλλὰ ποιός μπορεῖ νὰ μὲ ξαγακάνῃ παιδί;

Νικητὴς τῆς Αὔριον

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟ

Σὰν πεταλοῦδες κιτρινόχρωμες,
Σιγοπέφτουν ἕνα - ἕνα
Τῆς ὥρας λεύκας τῆς ἰσκιόθωρης
Ἀχ, τὰ φύλλα μαραμένα.

Ἄμα τἀγγίξῃ μὲ τὸ φύσημα
Τοῦ βορρᾶ τἀσπλαχνο χεῖλι
Καὶ τὰ φιλήσῃ μόλις στὴν ἀκρίτσα τους,—
Εἶνε τὸ στερνό τους δεῖλι!

Στενημαχωρίτης

ΤΟ ΑΛΟΓΟ

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, περπατῶντας στὸ μεγάλο δρόμο τοῦ χωριοῦ, ποὺ ἤμουν τῆς προάλλες, ξεμάκρυνα πιὸ πέρα ἀπὸ τὸ πέτρινο γεφύρι, τὸ συνηθισμένο τοῦ περιπάτου μου ὅριο. Τὴν προηγουμένη μέρα εἶχε βρέξῃ ἀρκετά, καὶ οἱ δρόμοι ἦσαν καταλασπωμένοι.

Δὲν εἶχα προχωρήσῃ πενῆντα βήματα, ἀκολουθῶντας τὸ στρίψιμο τοῦ δρόμου δεξιά, πέρα ἀπὸ τὸ γεφύρι, ὅταν ἐσταμάτησα μπροστὰ σ' ἕνα σύμπλεγμα. Στὴ μέση τοῦ δρόμου, ἦταν ἕνα κάρο φορτωμένο πέτρες μεγάλες, μὲ τῆς ρόδες βυθισμένες σ' ἕνα χανδάκι, ἐνῷ τὸ ἄλογό του εἶχε ξαπλωθῆ χάμω ἀκίνητο· ὁ ὁδηγός του, φωνάζοντας καὶ βλαστημῶντας, προσπαθοῦσε νὰ τὸ κάνῃ νὰ σηκωθῆ, νὰ τραβήξῃ ἔμπρὸς τὸ κάρο, καὶ γύρω του τέσσερες - πέντε χωρικοὶ ἐκύτταζαν.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἐφάνηκε ἀπὸ τὸ ἀντίθετο μέρος τοῦ δρόμου ἕνας ἄνθρωπος καλοντυμένος. Ὅταν ἔφθασε κοντά καὶ εἶδε τὰ συμβαίνοντα, ἐκόνησε θλιβερὰ τὸ κεφάλι του κι' ἐρώτησε στὸν ὁδηγό·—Δυστυχισμένε, τί σοῦ φταίει τὸ καϊμένο τὸ ζῶο, ποῦ τὸ χτυπᾷς ἔτσι; Θέλεις νὰ τὸ σκοτώσῃς; . . . Ἀδειασε τῆς πέτρες, γιὰ νὰ μπορέσῃ τὸ ἄλογό σου νὰ τραβήξῃ τὸ κάρο,

Καὶ λέγοντας αὐτά, ἐβοήθησε τὸν ὁδηγὸ νὰ βγάλῃ τῆς πέτρες, καὶ σὲ δέκα λεπτὰ τὸ ἄλογο μπόρεσε καὶ τράβηξε τὸ ἐλαφρὸ πιὰ κάρο ἀπὸ τὸ χανδάκι. Κατόπι ἐβοήθησε πάλι τὸν ὁδηγὸ—τώρα βοηθούσαμε κι' ἐμεῖς οἱ ἄλλοι—νὰ ξαναβάλῃ τῆς πέτρες στὸ κάρο, ἐχαιρέτησε κι' ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του,

Τότε ἐγύρισα κι' ἐγὼ πίσω συλλογισμένος . . .

Παγκόσμιο Ὄνειρο

ΓΝΩΜΑΙ

Ὅ,τι ἀναλάβῃς, θὰ τὸ φέρῃς εἰς πέρας, ἂν πείσῃς τὸν ἑαυτόν σου ὅτι μπορεῖς νὰ τὸ κάμῃς.

***

Εὐτυχὴς εἶνε ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος, ἀπὸ τὰ σφάλματα τῶν ἄλλων, διορθώνει τὰ ἰδικά του.

***

Εἶπαν: «Βιβλίο ποῦ δὲν ἀξίζει νὰ διαβασθῆ πολλὲς φορές, οὔτε μιὰ δὲν πρέπει νὰ διαβασθῆ.» Μὰ ἂν δὲν τὸ διαβάσῃ κανεὶς μιὰ φορά, πῶς θὰ ξεύρῃ ἂν ἀξίζῃ γιὰ περισσότερες;

Μεγάλη Ἑλλὰς

ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ ΑΠΟΦΘΕΓΜΑ

Ἠρώτησαν κάποτε τὸν Σωκράτην, μὲ τί τρόπον ἡδύνατό τις ν' ἀποκτήσῃ καλὴν ὑπόληψιν.

Καὶ ὁ μέγας φιλόσοφος ἀπεκρίθη: «Θὰ τὴν ἀποκτήσῃς, ἐὰν προσπαθῆς νὰ εἶσαι, ὅ'τι ἐπιθυμεῖς νὰ φαίνεσαι».

Κλέφτικο Βόλι

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ *Διδάσκαλος* :—Τί μέρος λόγου εἶνε τὸ ἥλιος;

Ὁ *Ἀστὴρ τῆς Δόξης* :—Λάθος, κύριε... Ὄχι ἡ λύκος, ἀλλὰ ὁ λύκος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τῆς Νίκης

***

Ὁ Κουφοκεφαλάκης θέλει νὰ μάθῃ χορὸ κ' ἐρωτᾷ ἕνα χοροδιδάσκαλο τί θὰ πληρώσῃ,

— Εἴκοσι δραχμὲς τὸν πρῶτο μῆνα καὶ δέκα τὸν δεύτερο, τοῦ ἀπαντᾷ αὐτός.

— Τότε λοιπόν, λέγει ὁ Κουφοκεφαλάκης, θἀρχίσω ἀπὸ τὸν δεύτερο!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀποκρήμνου Βράχου

***

Μάθημα νοικοκυροσύνης.

— Ἀπὸ ποῦ θὰ καταλάβῃς, Μαρίκα, ὅτι τὸ σιδερό σου καίει πολύ;

— Ἀπὸ τὴ μυρωδιά, μαμμά.

— Ποιὰ μυρωδιά;

— Τῶν ρουχων ποῦ θὰ καίγωνται!

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΠΡΟ 40 ΕΤΩΝ

ΕΤΟΣ Α'.—ΑΡΙΘ. 2

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

— Οἱ κρατήσαντες τὸ πρῶτον φύλλον παρακαλοῦνται νὰ μᾶς ἀποστείλωσι τὴν συνδρομήν των, εἴτε εἰς νόμισμα, εἴτε εἰς γραμματόσημον.

— Ὅστις ἤθελε κάμει δέκα συνδρομητὰς τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» καὶ προσπληρώσει τὰς συνδρομάς των, λαμβάνει δωρεὰν τὸ φύλλον ἐπὶ ἓν ἔτος.

— Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται μόνον ἐν τῷ γραφείῳ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» καὶ παρὰ τοῖς κατέχουσιν ἀγγελίας ἐπὶ τούτῳ ἐκδοθείσας, συμμορφούμενοι ὅμως πρὸς τοὺς ἐν αὐτοῖς διατετυπωμένους ὅρους.

— Οἱ ἐν Κερκύρᾳ ἀπευθυντέον τῷ ἡμετέρῳ ἀνταποκριτῇ κ. Ι. Β. Τριβυζᾷ, πρώην βουλευτῇ.

— Ἐν ἰδιαιτέρῳ βιβλιογραφικῷ δελτίῳ θέλομεν ἀναγγέλλει πᾶν ἠθικὸν ἢ ἐπιστημονικὸν βιβλίον, τοῦ ὁποίου ἓν ἀντίτυπον ἤθελε μᾶς ἀποσταλεῖ ὑπὸ τοῦ συγγραφέως ἢ ἐκδότου αὐτό.

— Πᾶσα αἴτησις, ἀπηλλαγμένη ταχυδρομικῶν τελῶν, ἀπευθύνεται κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων», ὁδὸς Αἰόλου ἀριθ. 23, παραπλεύρως τῆς »Ὡραίας Ἑλλάδος».

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἴδε Ὀδηγοῦ, Κεφ. ΙΒ'.]

α'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ Κων. Δ. Ἐλευθερουδάκη

	ΝΟΣ	ΔΙ	ΡΑ	ΝΟΣ
Α	ΔΩΝ	ΤΗ	ΟΥ	ΡΗΣ	Α
	ΦΡΟ	ΠΟ	ΣΕΙ	ΚΡΟ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰ ἀποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα πέντε πλανητῶν.

β'.) Γρῖφος

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Παγκόσμιο Ὄνειρο

Ὦ παῖ, χιτὼν καιρῷ ᾧσμ' ἤττον Χὰν οἶ.

γ'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Γερμανόπαιδος

Lors qu'on court gros hôte, on compte sans son risque de se tromper.

Νὰ μετατεθοῦν μερικαὶ λέξεις ὥστε νὰ ἀποκατασταθῇ ἡ ἔννοια τῆς φράσεως.

Δήλωσις : Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ἀπαραιτήτως ὑπὸ ἑνὸς μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 9ου φύλλου

α'.) Ἐμπρός ἀ- γ'.) C R E T E
ραίωσις, τρο- R A R E
χάδην.— E R E
β.) Τὸ πιάτο· T E
(ΠΙΑ ΤΟ...) E

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Ἀθῆναι, 58, ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 7ην Φεβρουαρίου 1917.

ΟΣΟΙ δὲν ἔτυχε νὰ διαβάσετε ποτὲ στίχους τοῦ Κάλδου, θὰ παρουσιασθῆτε μὲ τὴν Ὀδὴ ποῦ δημοσιεύω σήμερα. Διαφέρει τόσο πολὺ ἀπὸ τὰ ποιήματα ποῦ βλέπομεν συνήθως. Δι' αὐτὸ σᾶς συνιστῶ νὰ τὴν διαβάσετε μὲ προσοχήν, ὡς πεζόν, διὰ νὰ πάρετε τὸ νόημα· νὰ τὴν ξαναδιαβάσετε διὰ νὰ πάρετε τὸν ρυθμόν, καὶ πάλιν νὰ τὴν διαβάσετε, διὰ νὰ τὴν ἀπολαύσετε ὡς ποίημα. Ἔτσι μόνον θὰ σᾶς φανῇ ἀριστούργημα ὅπως εἶνε.

Ἐδιάβασα τὸ διήγημα ποῦ μοῦ ἔστειλες, φίλε *Β. Βερ.* Πολὺ καλὴ ἡ ἐκλογή σου, ἀλλὰ ἡ μετάφρασις εἶνε εἰς μίαν γλῶσσαν, ποῦ δὲν συνειθίζεται πλέον εἰς τὰ διηγήματα. Ἡ γλῶσσα τοῦ διηγήματος πρέπει νὰ εἶνε ὅσω τὸ δυνατὸ πιὸ ζωντανή, πιὸ παραστατική, πιὸ ζωγραφική. Αὐτὸ τὸ λέγω καὶ διὰ τοὺς ἄλλους, ποῦ μοῦ στέλλουν διηγήματα διὰ τὴν Σελίδα, πρωτότυπα ἢ μεταφρασμένα, εἰς γλῶσσαν σχολαστικήν. Ἂς γράφουν ἁπλᾶ, ὅπως ὁμιλοῦν. Ὁ διάλογος προπάντων πρέπει νὰ εἶνε φυσικώτατος, φωνογραφικός.

Τὸ εἶπα πολλάκις, *Κωνστ. Δ.* Ἐλευθ. Καὶ οἱ συνδρομηταὶ καὶ οἱ ἀγοραστὰ εἰμποροῦν νὰ μοῦ στέλλουν Ἀσκήσεις διὰ τοὺς Ἑβδ. Διαγωνισμούς. Ἀλλ' ἐγὼ ἐκλέγω τὰς καταλληλοτέρας καὶ ἀπὸ αὐτὰς δημοσιεύω ὅσας χρειάζονται εἰς κάθε φύλλον, διὰ κλήρου. Ἐννοεῖς τώρα διατί, ἐνῷ μοῦ ἔστειλες δύο φοράς, δὲν εἶδες νὰ σοῦ δημοσιευθῇ καμμία. Σημείωσε, ὅτι ὑπὸ τοῦ κλήρου δὲν εὐνοοῦντα μόνον οἱ πιὸ τυχεροί, ἀλλὰ καὶ οἱ στέλλοντες συχνότερα. Ἔξαφνα αὐτοὶ ποῦ ἀναφέρεις (*Νίκητης τῆς Αὔριον*, *Ξανθὴ Πριγκηποπούλα* κτλ.) μοῦ στέλλουν καθημερινῶς. Ἐκεῖ π: χ: ποῦ ἐσύ ἔστειλες δύο φορές, αὐτοὶ εἰμπορεῖ νὰ ἔστειλαν δέκα.

Χαίρω πολύ, *Ἀλέξ. Χατζ.*, ποῦ ἀπεφάσισες νὰ μοῦ γράψῃς. Διὰ τὴν Ἀλληλογραφίαν ὅμως, τὸ ψευδώνυμον εἶνε ἀπαραίτητον. Σὲ παραπέμπω, καθὼς καὶ ὅλους τοὺς νέους μου φίλους, εἰς τὸν Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ ποῦ ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ Ἰον φυλλάδιον.

Ἔχεις δίκηο, *Ρεζεντᾶ*. Εἰς τὴν Ἄσκησιν ὑπ' ἀριθ. 101 ἔγεινε ἕνα λάθος: ἀντὶ «καὶ τὸν τόνον καταδάξεις» θέλει «ἀναιδάξεις». Ἀλλὰ ἐννοεῖται τόσον εὔκολα, ὥστε δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τὴν ἀκυρώσω. Δίκαια καὶ τὰ παράπονά σου διὰ τοὺς καθυστεροῦντας τετράδια Μ. Μυστικῶν. Ὅταν προτείνουν καὶ λαμβάνουν, χρεωστοῦν νὰ ποδώσουν ἀμέσως. Ἐννοεῖται, ὅτι ἐξαιροῦνται οἱ ἀποκλεισμένοι.

Χαίρω πολύ, *Γλυκὺ Παρελθόν*, ποῦ ἔγεινες καλά, κ' σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σου λόγια. Θελκτικὴ ἡ σκηνὴ μὲ τὰδελφάκια σου, ποῦ μοῦ περιγράφεις. Ἐ, γρήγορα θὰ μεγαλώσουν κι' αὐτὰ καὶ θὰ τὰ βλέπῃς νὰ μοῦ γράφουν γράμματα, ὅπως τώρα βλέπουν ἐσένα . . .

Κάτι καλλίτερον, *Ἱερολοχίτη*, εἶνε τὸ Π. Π. ποῦ μοῦ στέλλεις σήμερα καί, ἂν κληρωθῇ, θὰ τὸ ἴδῃς δημοσιευμένον. Τἀποτελέσματα τοῦ Διαγ. Ζωγραφικῆς θὰ δημοσιευθοῦν πολὺ γρήγορα· εἶνε σχεδὸν ἕτοιμα καὶ περιμένω νὰ γένουν αἱ εἰκόνες ποῦ θὰ τὰ συνοδεύσουν. Νοστιμώτατο τὸ γραμματάκι σου.

Οὔτε μὲ τὸ ψευδώνυμόν σου, *Ε*, οὔτε μὲ τόνομά σου θὰ σοῦ ἀπαντήσω πλέον, ἂν ἐξακολουθήσῃς νὰ ζητῇς λύσεις τοιούτου εἴδους ἀποριῶν. Ἐλπίζω ἄλλως τε, ὅτι ἡ σημερινὴ ἐπιστολὴ τοῦ κ. Φαίδωνος θὰ σὲ πείσῃ, ὅτι δὲν πρέπει νὰ δίδῃς ἀκρόασι σὲ τέτοιες φλυαρίες. Ἂν δὲν σὲ πείσῃ, τόσο τὸ χειρότερο γιὰ σένα: θὰ μείνῃς μὲ μιὰ πλάνη, ποῦ δὲν συντείνει βέβαια στὴν εὐτυχία σου.

Τὰ ἔλαβα, *Ἄλκη*, ὅσα μοῦ ἔστειλες: Ἀλλὰ γελοιογραφίες, μαγικὲς εἰκόνες, εἰκονογραφημένους γρίφους καὶ τέτοια, δύσκολα δημοσιεύω, διότι συνήθως δὲν εἶνε καλὰ σχεδιασμένα καὶ ἀπαιτοῦν ἀντιγραφὴ ἀπὸ ζωγράφον, ποῦ δὲν ἔχω πρόχειρον. Ἐξαίρεσιν κάμνω διὰ μερικὰ τόσον καλὰ σχεδιασμένα, ὥστε νὰ εἰμπορῶ νὰ τὰ στέλλω ἀπ' εὐθείας στὸν τσιγγογράφο. Ἀλλ' αὐτὰ εἶνε σπανιώτατα.

Ὁ κ. *Φαίδων*, *Παγκόσμιο Ὄνειρο*,—τὸ ἐδήλωσε πολλάκις,—δὲν ἀνακατεύεται εἰς τὰ πολιτικὰ καὶ δὲν ἐκφράζει ποτὲ «πολιτικὰ φρονήματα», ὄχι μόνον στὴ Διάπλασι, ποῦ μένει μακρὰν τῆς πολιτικῆς ἀλλὰ οὔτε στῆς πολιτικῆς ἐφημερίδες, ποῦ γράφει χρονογραφήματα. Εἶνε ἀφωσιωμένος στὴ φιλολογική του ἐργασία, ἡ πολιτικὴ δὲν τὸν ἀπασχόλησε ποτέ, ἑπομένως δὲν τὴν ξεύρει, δὲν εἶνε ἡ δουλειά του καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ἔχῃ 'ς αὐτὴ γνώμη, ὅπως ἕνας πολιτευόμενος ἢ πολιτικὸς δημοσιογράφος. Φρονεῖ ἄλλως τε, ὅτι ἀρκεῖ ὑπηρετεῖ κανεὶς τὴν Πατρίδα μὲ τὸ νὰ κάμνῃ ἥσυχα τὴν ἐργασία του καὶ μ' ἐ τὸ νὰ εἶνε ἕνας καλὸς καὶ νομοταγὴς πολίτης.—Στὴν ἄλλη ἐρώτησί σου ἀπαντῶ ὄχι.

Ὄχι, *Μυοσωτίς*, ἐστὸ «Πράσινο Ραβδί» ὁ Τολστόϊ δὲν θίγει τὸ ζήτημα τῆς ψυχῆς τῶν ζώων. Τί μόνον ποῦ λέγει, εἶνε ὅτι ἡ ἀγάπη μας, ἡ εὐσπλαχνία μας πρέπει νὰ ἐπεκτείνεται καὶ εἰς τὰ ζῶα. Δεῖπτι καὶ αὐτὰ ζοῦν, καὶ αὐτὰ αἰσθάνονται, καὶ αὐτὰ πονοῦν. Ἕνας καλὸς ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε σκληρὸς πρὸς τὰ ζῶα.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι οἱ ἑξῆς: *Πειρατὴς τοῦ Αἰγαίου*, *Λευκὸς Ἀετός*, *Νίκη*, *Περιπατική*, *Τροχοῦδι τῆς Λευτεριᾶς*, *Μοναχοπούλα*, *Γυθειωτάκι*, *Δελές*, *Αὔρα τοῦ Ἀρίονος*, *Μεσσηνιακὴ Ἀκτή*, *Κόρη τοῦ Ταϋγέτου* καὶ *Ἐγγλεζάκι*.—Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους διὰ τὰ καλά των λόγια.

Παροράματα.—Εἰς τὸ ἄρθρον «Ἡ ζωὴ τῶν παιδιῶν στὴν Κίνα», ποῦ ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, νὰ διορθώσετε αὐτὰ τὰ λάθη: Στὴν α' στήλη, ἀντὶ «σκουλαρίκι», πρέπει νὰ γραφῇ «τσουλουφάκι». Καὶ εἰς τὴν β' στήλην, ἀντὶ «μαμή», θέλει «μαμά».

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ.Σ.Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς : «Τὸ χωριουδάκι».—«Ταξείδια στὴν Ἰαπωνία».—«Χίλια Ψίμματα».—«Πατρὶς - Πολεμιστής».—«Ροδόφυλλα» (δίς).—«Ἡ Ἠχώ».—«Ὁ μικρὸς Γεωργάκης».—«Ἡ εὐτυχία».—«Ἀπὸ τὰ Φαιδρά».—«Ἀφίλεια χωρικοῦ». —«Μία δύσκολος ἐλλογή.»—«Διθύραμβος στὴν ἄνοιξι».—«Εὐφυὲς μάθημα» κτλ.—«Τὴν ἔκαθε ἀλλὰ καὶ τὰ διώρθωσε».—«Πῶς ἐειμορφθη εἰς κλέπτης».—«Κιτρινισμένες σελίδες».—«Ἡ σιωπὴ ἐν τῇ φιλολογίᾳ».—«Ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς ἀρχαίας Σπάρτης».—Παιδ. Πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τοὺς Ἑβδ. Διαγωνισμούς.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν : ἡ *Αὔρα τοῦ Ἀρίονος* (0) μὲ *Τρισεύγενην*, *Καμέλιαν*, *Μυρσίνην*—ὁ *Ἰούλιος Καῖσαρ* (0) μὲ *Μέγαν Ναπολέοντα*, *Ἄσπρον Γάτον*, *Βασίλειον τὸν Βουλγαροκτόνον*, *Γερμανόπαιδα*·—ἡ *Γαλία* (0) μὲ *Γκραζιέλλαν*, *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες*, *Ρεζεντᾶν*·—ὁ *Ἱερὸς Ἀγών* (0) μὲ *Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς*, *Μεγάλον Ναπολέοντα*, *Ὑποβρύχιον Ἄμυναν*, *Ρωβύρον*, *Καμέλιαν*, *Χρυσαυγήν*, *Νικητὴν τῆς Αὔριον*—ἡ *Ταϋγέτη* (0) μὲ *Τρισεύγενην*, *Ρεζεντᾶν*, *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες*·—ἡ *Αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου* (0) μὲ *Ἄνθος τῶν Λειμώνων*, *Ἴριδα*, *Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου*·—ἡ *Ἀνέσπερος Δόξα* (0) μὲ *Αὐτοκράτειραν τοῦ Βυζαντίου*, *Χρυσαυγήν*, *Ἐλληνοπούλαν*·—τὸ *Γλυκὸ Παρελθόν* (0) μὲ *Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου*, *Γαρδένιαν*, *Ρομαντικὴν Ἀθγούλαν*·—ἡ *Ἀγριόστυπια* (0) μὲ *Τρισεύγενην*, *Δοξασμένας Ἀθήνας*, *Ἀγριοβιολέταν*, *Μυγκέ*.—τὸ *Θαλασσοπούλι* (0) μὲ *Μαχμουλοῦ*·—ὁ *Ρωβύρος ὁ Καταπιστής* (0) μὲ *Ἀστέρα τοῦ*

Βέγα, Ἥρωα τοῦ Σουλίου, Μαρίαν τὴν Μελαχρινήν, Ρεμβώδη Κόρην, Ἰδιότροπην, Τρισεύγενην, Ξανθὴν Πεταλούδαν.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1917. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς Ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς Κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα : Μικρὸν Σηράγγειον, ἀ. (Πιπ). *Αὔρα τῆς Θαλάσσης*, κ. (;) *Ἀτρόμητος Κανάρης*, ἀ. (ΓΜ). *Ἔνδοξος Σαλαμινομάχος*, ἀ. (ΙΜ). *Ὡραία Δύσις*, κ. (ΑΜ). *Ἄθως* ἀ. (ΒΒ). *Ἡμέρα τῆς Ἐλευθερίας* ἀ. (ΑΦ). *Ἐδελβάϊς*, ἀ. (ΝΑ)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων : Μανιατοπούλα, κ. *Πατρίς*, ἀ. *Νέδα*, κ. *Χρυσὸ Σωνεφάκι*, κ. *Ἥρως τῶν Βαλκανίων*, ἀ. *Ἰνδαλμὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ*, ἀ.

Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Δοξασμένας Ἀθήνας* (ὡραῖο τὸ γράμμα σου· τὸ ἐφύλαξα νὰ τὸ δημοσιεύσω, ἂν ἔχω τόπον, εἰς τὸ προσεχές)· *Ξανθὴν Πρωϊνηποποῦλαν* (πρὸς τὸ παρόν, τὰ περισσότερα φύλλα διαθέτει ὁ *Κυματοθραύστης Βράχος*,—100 τὴν ἑβδομάδα, — καὶ ἀπὸ τὰς ὁμόδας ὁ Σύλλογος «Νίκη»—110 φύλλα·) *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες* (τὰ βραβεῖα ἕτοιμα καὶ ἔλα·) *Μαρίαν Ν. Καλ.* (ἔστειλα· περιμένω λοιπὸν τὸ καλοκαίρι·) *Ἀρκουδιάρην* (συνεμορφώθην·) *Ρωβύρον* (ἔλαβα· ἔχει καλῶς·) *Ἐνθουσιώδη Ἐθελόντην* (ἔστειλα ἐκ νέου· οὐδεμία παρεξήγησις· ὑπόθετα μόνον ὅτι ἀσθενεῖς καὶ τώρα σὲ περιμένω·) *Γοζίαν* (χρόνια πολλὰ γιὰ τὴν γιορτὴ τοῦ μπαμπᾶ· ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾶς εἶνε, ἀλλὰ δὲν ἀνεύρεσε ἀκόμη τὸ ψευδώνυμόν του·) *Θαλασσοποῦλι τοῦ Στόλου* (ἔλαβα· ναί, κατ' ἀνάγκην φέτος κάνω λίγη οἰκονομία στὸν τζίγκο· ἂν τελειώσῃ, δὲν θ' ἔχωμε καθόλου εἰκόνες·) *Ξεπεσμένον Λόρδον* (εὐχαριστῶ· ἡ «Κριτικὴ» ἀναφέρεται σὲ κομμάτια τῆς Σ.Σ.Σ. τοῦ προηγουμένου φύλλου·) *Ναυτάκι τῶν Σπετσῶν* (ἔχει καλῶς·) *Νικητὴν τοῦ Κιλκίς* (χρειάζονται καὶ τὰ Λατινικά· εἶνε τὸ κλειδὶ ὅλων τῶν νεωτέρων γλωσσῶν·) *Γερμανόπαιδα* (σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις· ναί, αὐτὴ εἶνε ποῦ ὑπέθεσες· καὶ ἀντικαθιστᾷ τώρα τὸν πατέρα, τὴν ποῦ ὑπῆρξε συνεργάτης μου πολύτιμος·) *Μαργαρίταν τοῦ Ἀγροῦ* (λάθος· εὐκόλως ἐννοούμενον· ὅλα τὰ σκέλη τοῦ Ψαροκόκκαλου ἔχουν ἀπὸ 5 ἀστερίσκους·) *Ὡραίαν Δύσιν* (αὐτὸ σοῦ ἐνέκρινα· ὁ ἰδιαίτερος χάρτης, ποῦ πωλεῖται εἰς τὸ Γραφεῖόν μου, εἶνε *μόνον* διὰ τὰς λύσεις τῶν «Πνευματικῶν Ἀσκήσεων» διὰ τίποτε ἄλλο·) *Ἥρωα τῶν Βαλκανίων* (ξέρεις πότε ἔλαβα τὴν ἀπὸ 26 Σεπτεμβρίου ἐπιστολή σου; τὴν 2 Φεβρουαρίου! ἔκαμε 4 μῆνες νὰ ἔλθῃ ἀπὸ τὴν Ὀδησσόν· αὐτὸ θὰ πῇ παγκόσμιος πόλεμος!) *Ἀνέσπερον Δόξαν* (θὰ μοῦ στείλῃς ἓν ψηφοδέλτιον μὲ τὰ 10 ψευδώνυμα τῆς ἀρεσκείας σου· ἰδὲ τὴν προκήρυξιν εἰς τὸ 49ον φύλλον τοῦ 1916·) *Παπάκι* (ἔστειλα ἐκ νέου ὅσον καὶ τόν· τιμὴ ἑξωφύλλου λεπτὰ 15.) *Αὐτοκράτειραν τοῦ Βοζαντίου* (εὐχαριστῶ διὰ τὸ προχωροῦν ξεσπάθωμα.) *Ἀθ. Σ. Καζ*, (εὐχαριστῶ διὰ τὸ γράμμα σου· ἔκαμε ὅμως ἕνα μῆνα νὰ ἔλθῃ· γι' αὐτὸ δὲν εἶδες ἀπάντησιν τόσον καιρόν·) *Ἀνοιξιάτικο Ἀεράκι* (καλὰ τὰς ἔγραψες·) *Ἱερὸν Ἀγῶνα* (τί νὰ σοῦ πῶ· εἰς αὐτά; ἡ συμβουλή μου εἶνε ὅτι πρέπει νὰ ἐγκαρτερήσῃς· νὰ μὴ λυπῆσαι τόσον πολύ·) *Ἀριδσκαπιαν* (καλλίτερα νὰ τὰς στείλῃς ἀπὸ τὸ 1ον, ἀφοῦ εἶνε ἀκόμη καιρός·) *Φιλόπατριν Ἑλληνοπούλαν* (ὅλα τὰ ἔλαβα, ἢ σύχασε·) *Τρισεύγενην, Θαλασσοποῦλι, Εὐγενῆ Ἱππότην* κτλ. κτλ,

Χρυσόφτερην Ἐλπίδα, Αὔραν τῆς Θαλάσσης, Ἠλίαν Π. Πετρ., Βασιλέα τῶν Δασῶν (ἔστειλα.)

Βασίλειον Ἀρ. Π., Ταϋγέτην, Ἀκτὴν, Εὐάγγελον Κ. Ζαρ., Γαρδένιαν, Ἀντ. Ν. Παδ., Ὑπερασπιστὴν τῆς Σπάρτης, Ταυρκουμερίτην (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.)

Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν ***Θην Φεβρουαρίου***, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς ***Διαπλάσεως*** τοῦ 1916, κόκκινα μὲ χρυσὰ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδιά των εἰς τόμον, εἶνε ἤδη **ΕΤΟΙΜΑ** καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ καὶ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντίτιμον, δραχμὰς 2.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 162ου Διαγωνισμοῦ Δεκεμβρίου-Μαρτίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 7 Μαΐου.

130. Λεξίγριφος

Ὅπως ἔχω ἂν μάφίσῃς,
Εἶμαι μία τῶν Τριῶν.
Ἂν εἰς δύο μὲ χωρίσῃς,
Ἓν φωνῆεν θὰ παντήσῃς
Καὶ κοινὸν οὐσιαστικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑποδούλου Ἕλληνος

131. Μεταγραμματισμὸς

Μία διαίρεσις τοῦ χρόνου
Θὰ ἐκλείψῃ ἄνευ πόνου,
Καὶ θεὸν θὰ ἴδῃς, λύτα.
Ἂν τ' Ὠμέγα γίνῃ Ἦτα.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος

132. Ἀναγραμματισμὸς

Τῆς Βοημίας πόλι
Ἂν ἀναγραμματίσω,
Μιὰν ἄλλη τῆς Ἠπείρου
Εὐθὺς θὰ σχηματίσω.

Ἐστάλη ὑπὸ Βασιλείου τοῦ Βουλγαροκτόνου

133. Δημῶδες Αἴνιγμα

Ὅταν φύγῃ ὁ Ἀφέντης
Κι' ἀπομείνῃ ἡ Κυρά,
Τὰ Λυχνάρια ἕνα-ἕνα
Μᾶς τανάδει μὲ χαρά.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄλκη

134. Μωσαϊκὸν

Ὁ κόραξ καὶ ἡ ἀλκυών,
Ὁ κολοιὸς κ' ἡ χελιδών,
Κὶ ὁ μικρὸς κορυδαλός,
Καὶ ὁ μεγάλος ἀετός,
Συντρέχουν τὸ καθένα
Καὶ κάμνουν ἄλλο ἕνα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰσθήματος τῆς Πατρίδος

135. Τριγωνον.

* * * * * = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
* * * * = Ἀρχ. ἱστορικὸς ποταμός.
* * * = Ζῶον τριωκτικόν.
* * = Ἀντωνυμία.
* = Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ναυτάκι τῆς Καβάλλας

136—140. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις :

χρῶμα, λύρα, ἰστός, τῆξις, λίθος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος

141. Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων

Νὰ εὑρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε ταχυτικὰ τῶν ἀποτελοῦν Κράτος τῆς Εὐρώπης.

Ἀδύνατος, δυσειδής, εὐρύς, λαμβάνω, ἄλλος, τιμωρῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νεαροῦ Φιλοσόφου

142. Φωνηεντόλιπον

πμλ - κπζ - ν - σ - σ - νς

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Νυκτολούλουδο

143. Γρῖφος

τοὺς

ΑΚ / ΟΓ αἵ τε τοὺς τοὺς γον τοὺς τοὺς 1

τοὺς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πατρίδος τῶν Ἡρώων

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ 47 φύλλου

604. Ἄνεμος (ἄν, ἐμός.)—605. Βενετία (βέ, ναί, τί, α.)—606. Ρέω - Ρέα.—607. Κύκλος - κύκνος.—608 - 610. 1, Ὁ κόραξ εἶνε μαῦρος. 2, Ὁ μωρὸς εἶνε γελοῖος. 3, Ἡ Ὕδρα εἶνε νῆσος.—611 - 615. Διὰ τοῦ Θ: *ἦθος, πίθος, πόθος, ἄθλος, μεθῶ.*—616. ΑΙΑΚΟΣ (Ἀλκαῖος, ΟΙδίπους, ΔρΑμα, ΛοΥΚουλος, χαλκΟς, ΤκαροΣ.)—617. Ἀθυμοῦντες ἄνδρες οὐδέποτε ἔστησαν τρόπαιον.—618. *Ἡ περιέργεια εἶνε μέγα ἐλάττωμα.* (ἡ περὶ ἔργῃ ἄϊ - κε μὲ γα - ἔλα τ' ἔμμα.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΙΖ'—56]

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΒΙΟΛΙ

Πωλεῖται βιολὶ παιδικόν, μεγέθους τρίτα τέταρτα (3/4), εἰς ἄριστην κατάστασιν. Πληροφορίαι εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως».

[ΙΖ'—57]

ΤΟΠΟΝ ! ΤΟΠΟΝ ! ΤΟΠΟΝ !

Εἰς τὰ ὑπέροχα ψευδώνυμα τοῦ ΑΡΕΩΣ

ΠΑΤΡΙΔΑ
ΕΘΝΙΚΗΝ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΝ

καὶ εἰς τὰ προσχωρήσαντα εἰς τοῦτον

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ
ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΗΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου ἐλήφθησαν ἀπὸ 1—7 Φεβρουαρίου

ΑΘΗΝΩΝ : Μαργαρίτα τοῦ Ἀγροῦ, Βλ. Ι. Βαλασσόπουλος, Ζωὴ Ἠπίτη, Ἰωάννα Δ. Μπάρκα, Σωτ. Γερογιάννης, Γ. Ν. Μητσόπουλος, Γ. Ι. Κουκουλᾶς, Στέλλα Σ. Γιάπαπα, Κ. Στ. Σαρχάκος, Κεκρυμμένος Θησαυρός, Σκ. Π. Νικολαΐδης, Ἰούλιος Καῖσαρ, Ἑλληνόπουλο, Εὐαγ. Γ. Μωραΐτης, Νικ. Μ. Βαλέρης, Γερμανόπαις, Μ. Κ. Πεφάνης, Δ. Π. Μπακούλας, Ἑλένη Κ. Εὐθυμίου, Σταυρούλα Κατσούλη, Ἀντ. Πελεκάνος, Ν. Κ. Λαγκαδᾶς, Καλικάντζαρος, Φιλόπατρις Ἑλληνοκούλα, Θ. Γ. Γιανουλόπουλος, Ἕλλη Ρουσσοπούλου, Ἰω. Α. Πελεκάνος, Ἀνδρ. Ἀνδρουτσόπουλος, Κ. Ἀγραφιώτης.

ΑΤΑΛΑΝΤΗΣ : Θ. Ἠλ. Ἀντωνάτος.

ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ: Σοφία Ν. Παπαντωνοπούλου.

ΒΟΛΟΥ: Κ. Γ. Παπαγεωργίου, Αὔρα τῆς Θαλάσσης, Κατίνα Ζ. Κυρτσώνη.

ΓΑΛΑΞΕΙΔΙΟΥ: Μίμης Ν. Κουτσοῦκος.

ΔΗΜΗΤΣΑΝΗΣ: Α. Κ. Διονυσόπουλος.

ΚΑΡΔΙΤΣΗΣ: Ν. Τσικρίκης.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ : Ν. Π. Παπακυριάκος.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ : Δαφνοστεφὴς Βασιλεύς.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Ἀθηνᾶ Δραζέντου, Ν. Π. Κατσούλης, Κατίνα Α. Γκίνη.

ΝΕΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ : Ι. Α. Καλαμάτας.

ΠΑΤΡΩΝ : Χαρίκλεια Δ. Γιογιαράκη, Χαρίκλεια Γ. Μπούμπα, Κατίνα Ἀγγελοπούλου, Ἑλληνικὴ Γῆ, Λελὲς Π. Νικολόπουλος, Ἰσμήνη Ι. Χαραλάμπη, Κερκυνία, Ζωὴ Γ. Παντελάκη, Ἀσπασία Κ. Παπαθηματίου, Δ. Κ. Ψαρός.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ : Ἀντωνία Χ. Κορωναίου, Μικρὰ Ἀμαζών, Στ. Δ. Σιμωτᾶς, Μαργαρίτα Γ. Κουτσούκου, Μαρία Μαρᾶ, Δ. Κ. Μανιάτης, Μαρ. Σταυριανοπούλου, Α. Σ. Λαγουβάρδος, Μαριάνθη Ἀντζαλῆ, Στέλλα Κ. Λαγουβάρδη, Ἀναστ. Χ. Καραφύλλης, Σπ. Ι. Δούκας, Στ. Δ. Καταράκης.

ΠΥΡΓΟΥ : Μιχ. Ν. Λογοθέτης, Γρ. Γ. Ἀντώνας, Σπ. Ν. Γονατᾶς.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ : Δ. Γ. Γαλανόπουλος.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ : Ε. Ν. Χρυσάγης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς δύο : **ΝΙΚΟΛΑΟΣ Μ. ΒΑΛΕΡΗΣ** ἐν Ἀθήναις, καὶ **ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ** ἐν Βόλῳ, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Μαρτίου.

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ—Εὐριπίδου 3 Ἀθῆναι